

1

คู่มือ

บรู!

เสียงถอนของสุนัขที่น่าจะตัวใหญ่มากดังขึ้น ทำให้เจย์มวคิ้ว
ครุ่นคิด ก่อนจะเดินไปยื่นช็อคกระจกอย่างสนใจ แล้วเสียงถอนนั้นก็เงียบ
ไป ทุกอย่างเงียบสงัดแต่มาสเตอร์เกลดาก็ไม่กลับมา นั่นทำให้เจย์เริ่ม
กังวล

"หรือมีใครบาดเจ็บ"

'คูสิทน่าจะตามกลิ่นผู้บุกรุกไปมากกว่า มันมักจะส่งเสียงถอนเพื่อ
แจ้งเตือน จากนั้นก็กลบร่องรอยเพื่อพรางตัวเข้ากำจัดผู้บุกรุก' กิติมเอ่ย
พร้อมกับปรากฏตัวอยู่บนไหล่ของเจย์

"คูสิท?"

'สุนัขปีศาจของ มูซอล วอร์เคซ ไง มันลาดตระเวนอยู่รอบบ้าน
ทุกคืน'

เจย์พยักหน้า และคิดว่ายื่นคุตออกไปก็คงไม่เห็นอะไร ชายหนุ่มจึง
เดินกลับไปที่แผงกิมอริสโคนเพื่อทำการบ้านรอมมาสเตอร์ แต่ขณะที่จะ
ทรุดตัวลงนั่ง เขาก็สัมผัสได้ถึงกระแสความหวาดกลัวของโซอี่

ครีค!

เก้าอี้ที่เจย์จะหย่อนก้นลงถูกคั่นให้พ้นทางจนเกิดเสียงครี๊ด เจย์ หมุนตัวมองไปยังบ้านของโซอี้ แล้วหลบศาลงเพื่อเรียกคู่หูสาวให้มาหา ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แค้ได้เห็นว่าเป็นยังปลอดภัยดี ก็คุ้มค่าแล้ว

"ทำไมไม่มา" เจย์พึมพำกับผลลัพธ์ที่ไม่เป็นอย่างตั้งใจ ขณะหัวใจของเขาซึ่งมักจะเต้นในจังหวะเนิบช้าก็เริ่มเต้นเร็วขึ้นอย่างคั่นคั่ว แล้วก่อนเจย์จะนึกได้ว่า มาสเตอร์เกลดคำสั่งไม่ให้เขาออกจากเรือนกระจกนี้ ชายหนุ่มก็หายตัวไปโผล่ในห้องนอนของโซอี้ พอกวาดตามองแล้วไม่พบร่างของเพื่อนสาวอยู่ในห้องนอน เจย์ก็หายตัวอีกครั้ง และมาปรากฏตัวในห้องรับแขกชั้นล่าง เขายืนอยู่ด้านหลังโซอี้ซึ่งยืนตัวแข็งทื่อ ตรงหน้าเธอคือเจ้าลิงบาบูนตัวใหญ่ยักษ์ที่กำลังแสบเยิ้ม แล้วมันก็พุดคำวยเสียงแหบสยของว่า

"Trick or Treat!"

เจย์เห็นมือหนาของกูดพุ่งมาเกือบจะจับตัวโซอี้อยู่แล้ว แต่หญิงสาวยังคงยืนนิ่ง ชายหนุ่มจึงเคลื่อนตัวเข้าไปคืบโซอี้หลบจนพ้น ขณะเดียวกันกิดิมซึ่งอยู่บนไหล่เจย์ก็ตะมื่อของกูดที่พุ่งตัวเข้ามาให้เบี่ยงไปอีกทาง

'พายัยหนูนั้นไปที่ร้าน' กิดิมสั่ง

เจย์ทำตามสั่งโดยฉับพลัน และทันทีที่เจย์กับโซอี้มาโผล่ที่ด้านหลังเคาน์เตอร์ในห้องน้ำชั้นสอง ทั้งสองก็รีบวิ่งออกมา

"รุ่นพี่เวฟครับ..." เจย์ร้องเรียก แต่พุดยังไม่ทันจะจบประโยค เสียงระเบิดก็ดังสนั่น

คู้ม!

เจย์หันไปมองคั่นเสียงและต้องอ้าปากค้างกับลูกไฟที่พุ่งออกจากบ้านโซอี้

"ใจเย็นๆ" เสียงของรุ่นพี่เวฟดังขึ้น เธอยื่นมือมารั้งหัวไหล่เจย์ที่ทำท่าจะพุ่งตัวกลับไปช่วยกิดิมในบ้านของโซอี้

"กิดิมครับ กิดิมสู้อยู่กับกูด..." เจย์พยายามจะเล่าเหตุการณ์ แต่การตอบสนองที่เชื่อซ้าเป็นทุนเดิมของเขาทำให้เขาพุดสิ่งที่คิดได้ไม่หมด

เวฟพยักหน้า

"คงไม่ใช่แค่กิดิมหรือ" เวฟตอบเสียงเรียบจนเจย์หันไปมอง แต่ก่อนเจย์จะแย้ง ความจริงบางอย่างก็ตรงเข้ากระแทกหน้าเจย์อย่างจัง

นี่คือช่วงเวลาที่มีคนจำนวนมากนั่งรออยู่ รูนพีเวฟไม่มีเวลาว่างมากขนาดมายืนดูการต่อสู้อยู่กับเขาได้อย่างนี้แน่ แล้วเสียงของกิดิมที่ดังเข้ามาในสมอเจย์ก็ทำให้สัญญาเตือนภัยทั้งหมดในตัวชายหนุ่มดังขึ้นพร้อมกันอย่างพร้อมเพรียง

'เจ้าอยู่ไหน'

'ที่ไหน... สักแห่ง'

คำตอบของเจย์ดังขึ้น พร้อมกับที่สภาพแวดล้อมรอบตัวเปลี่ยนไป จากเดิมเขายืนรออยู่หน้าร้านน้ำชาวิททาเรียก็กลายมาอยู่ห้องพักขนาดใหญ่ โซฟาซึ่งควรจะนั่งอยู่หน้าห้องน้ำหญิงกลับเอนชบอยู่กับเตียง ส่วนรูนพีเวฟที่เขาคุยด้วยเมื่อก็กลับกลายเป็นชายอีกคน ซึ่งครั้งสุดท้ายที่เจอกัน พวกเขาจบเรื่องได้ไม่สวยงามนัก

'ครูช ซิมป์สัน'

มุมปากของครูชยกขึ้นเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า "สบายดีไหม เจย์ สก็อต"

"เอ่อ ครับ" เจย์ได้ยืมตัวเองตอบไปอย่างนั้น ต้องขอขอบคุณปฏิกิริยาทางสีหน้าของเขาที่ตอบสนองต่ออารมณ์ได้ซ้ากว่าที่ควรจะเป็น ทำให้เขามีเวลาไตร่ตรองว่า เขาควรจัดการกับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไร

'ตกลงอยู่ที่ไหน' น้ำเสียงกิดิมร้อนรนขึ้น แต่เจย์ไม่รู้ว่าจะให้คำตอบแก่เอเทมมุของเขายังไง สิ่งที่เขารู้ในตอนนี้มีเพียงอย่างเดียวคือ มันเป็นห้องพักรู แต่อยู่ที่ไหนไม่รู้

"ฝากบอกเอเทมมุของคุณด้วยว่า อย่าพยายามตามหาคุณจะดีกว่า พวกเขายังไม่พร้อมจะฝ่าอาณาเขตของปีศาจ" ครูชเอ่ยเสียงเนิบ พลางเดินไปทรุดตัวลงนั่งที่ซุ้กรับแขก แล้วผายมือเชิญเจย์ "นั่งสิ ถึงคุณจะ

ทำงานในร้านน้ำชาก็คงไม่เบื่อคิมซาหрок ไซ้ไหม"

เจย์เหลือบมองไซ้อีที่ยังสลบแวนหนึ่ง แล้วตัดสินใจค่อยๆ สืบเท้าเข้าไป เพราะกลัวว่ารอบตัวเขาอาจมีกับดัก

'เป็นห้องจริงๆ ค่าย นึกว่าพอเคินแล้วพื้นจะยวบหายไปเสียอีก'

ครุชมองท่าทางเคินอย่างระวังตัวของเจย์แบบนั้นจึงพูดว่า "ไม่ต้องห่วงว่าจะมีกับดักอะไรหрок ผมก็แค่อยากคุยกับคุณเท่านั้น"

เจย์กะพริบตา พลังกลั่นใจเคินไปจนถึงไซฟารับแขกที่อยู่ตรงข้ามครุช

"อยากคุยอะไรกับผมหโรคครับ แล้ว...ทำไมต้องแกล้งไซ้อีอย่างนั้น" ชายหนุ่มถาม พลังเหลือบมองไซ้อีเล็กน้อยอย่างเป็นห่วง แต่คนถูกถามกลับตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า

"กูสก็แค่อยากจะขอขนามตามประสา มันชอบไซ้อีนะ"

"แล้วเสียงระเบิดคนั้น...ของจริงหโรคครับ"

ครุชยกมือขึ้นข้างตัว แล้วอากาศเหนือฝ่ามือเขาก็ปรากฏภาพบ้านของไซ้อีที่ยังปกติดี แต่ต่างตรงที่หน้าบ้านของเขามีทั้งมาสเตอร์เกลดาและมาสเตอร์เมจยืนคุยกับมาสเตอร์ฮัลฟี่

"รู้ไหม บาร์เรียร์คุ้มกันของร้านน้ำชาวิทาเรียถือเป็นบาร์เรียร์ที่แข็งแกร่งมากบาร์เรียร์หนึ่ง มันเทียบเท่ารัฐสภาของโคมาเลีย หรือบางที่อาจจะแข็งแกร่งกว่าด้วยซ้ำ"

"แต่คุณก็ทะลุเข้าไปได้" เจย์ถามพลังทุดตัวลงนั่ง อย่งไรคนตรงหน้าก็อายุมากกว่าเขา เห็นไซ้อีว่า ครุชน่าจะอายุร้อยกว่าปีแล้ว ยืนคุยด้วยก็คงเสียมารยาทไปหน่อย

ครุชวางถ้วยน้ำชาลง พลังตอบว่า "ก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และข้อจำกัด จริงๆ ผมได้แผนการนี้มาจากครั้งก่อนนะ..."

เจย์ยังคงมองคนพูคหนึ่งๆ โดยไม่ตอบอะไร เขาอยากรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไรจากเขา หากต้องการจับเขาจริง ไม่น่าจะชวนคิมน้ำชาอย่างนี้

"...ขอบคุณที่ช่วยคุณแลโซ้อี้อย่างดี"

"เธอเป็นเพื่อน"

"เพียงคนเดียวของคุณ" ครูซเอ่ยต่อ เจย์ชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนจะ
พูดแก้ความเข้าใจผิดว่า

"ตอนนี้ไม่คนเดียวแล้วครับ"

"หึๆ คุณนี่ตกลงคินะ"

คนถูกชมเลยยกมือเกาคอ บางทีเจย์ก็คิดว่า คนที่มีสายเลือด
ซิมป์สันนี่น่าจะเป็นคนประหลาดหน่อยๆ อย่างโซ้อีที่ยึดติดกับร้านน้ำชา
วิทาเรียมาก ส่วนคุณตาของโซ้อีแม้จะไม่ชอบให้เธออยู่กับเวทมนตร์ แต่
ก็ดูจะชอบที่โซ้อีได้ทำงานในร้านนี้ แล้วยังพี่ชายคนโตของโซ้อีคนนี้อีก

'เราไม่ได้พูดอะไรที่มันน่าตลกสักหน่อย'

"เอ่อ..." เจย์กำลังจะเอ่ยเข้าประเด็น แต่อยู่ๆ พี่นก็เริ่มสั่นสะเทือน

"เกิดอะไรขึ้นครับ"

แววตาของครูซเปล่งประกายวาวขึ้น แต่เขายังพูดด้วยน้ำเสียง
เนิบช้าต่อ "คุณไม่ยากรู้หรือว่า พวกเขาต้องการคุณทำไม"

"ครับ?"

"ซอปกินส์นะ ทำไมพวกเขาถึงต้องการคุณถึงขั้นส่งคนตามล่า
ขนาดนี้"

เจย์ส่ายหน้า "ไม่รู้ครับ"

*'อยากจะบอกว่าพวกเขาคงต้องการหยคน้ำแห่งกัลดราบกเล่มนี้
แต่ถึงเราพูดไป เขาก็อาจจะคิดว่าเรามีมันอยู่อีก'* เจย์คิดใคร่ครวญเงียบๆ

"เชื่อเถอะว่าไม่ใช่หยคน้ำแห่งกัลดราบกแน่นอน"

คำพูดของครูซที่เหมือนกับอ่านใจของเจย์ได้นั้นทำให้เจย์เริ่มระแวง
อีกฝ่าย แต่ครูซก็ยังพูดต่อ แม้เพดานห้องจะเริ่มร้าว เจย์อยากจะลุดไปหา
โซ้อี แต่เมื่อเหลือบตาไปมองก็ไม่เห็นร่างของโซ้อีแล้ว

"คงมีแต่คนบ้าเท่านั้นที่ส่งคนมาตามล่าพ่อมดที่ครอบครองหยคน้ำ
นั้น ดังนั้น การที่พวกเขาตามล่าคุณมันต้องมาจากสาเหตุอื่น"

เจย์ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร เขาลุกขึ้นแล้วถามว่า "โซอี้อยู่ที่ไหนครับ"

ครูซเงยหน้าขึ้นสบตาเจย์พลางถามว่า "มาทำข้อตกลงกันไหม เจย์ สก็อต"

"โซอี้อยู่ที่ไหนครับ" เจย์ถามย้ำด้วยน้ำเสียงจริงจัง โดยไม่หันไหว กับสภาพห้องซึ่งฟังทลายลงมา

"ถ้าทำข้อตกลงกับผม ผมรับรองว่าคุณจะปลอดภัย"

เจย์จ้องหน้าครูซเหม็ง หากเป็นเวลาปกติเขาก็คงนั่งคุยกับคนคนนี้ได้อีกสักหน่อย แต่ในสถานการณ์ที่เขาไม่รู้ว่าโซอี้ปลอดภัยหรือไม่ หรือเปล่านั้น การที่ครูซเมินเฉยไม่ตอบคำถามเขาก็ทำให้เจย์เริ่มหงุดหงิดขึ้นมา

'ทั้งที่เป็นครอบครัวเดียวกันแท้ๆ แต่กลับไม่ใส่ใจเลย ทั้งที่เคยคิดว่าเขาน่าจะเป็นคนดีแท้ๆ' เจย์คิดพลางกำมือแล้วตั้งสมาธิอีกครั้งเพื่อทำอย่างที่เขาทำมาเสมอ จากนั้นเรียกโซอี้ด้วยความตั้งใจสูงสุด

"โซอี้"

แวบ! ผลุบ!

เกิดแสงสว่างวาบขึ้นตรงพื้นที่ที่เจย์ยืนอยู่ แล้วร่างของโซอี้ก็ร่วงลงมาตรงกลางระหว่างครูซกับเจย์ ก่อนสายใยพลังจะพุ่งออกจากมือเจย์ตรงไปรัดตัวหญิงสาวให้มาหาเขา เมื่อเจย์อุ้มโซอี้เอาไว้แล้ว ดวงตาของเขาก็สกับดวงตาที่เปล่งประกายประหลาดใจของครูซ

เมื่อครูซลุกขึ้น ห้องที่พวกเขาอยู่นี้ก็เกิดรอยฉีกขาดเหมือนกับโดนบางอย่างฉีกทิ้ง

แฉก!

เสียงเหมือนฝนผ่าถูกฉีกกระซากอย่างแรงจนขาดเป็นทางยาวดังขึ้น แล้วหัวใหญ่ยักษ์สีดำมะเมื่อกี้ที่มีดวงตาปุคโปนสีแดงจจัดก็โผล่พรวดเข้ามา

เจย์เบิกตากว้างกับคมเขี้ยวของมันที่กัดและกระซากบาร์เรียร์ที่ครูซสร้างไว้จนเห็นท้องฟ้ายามค่ำคืนอันคุ่นตา

"ลองไปคิคุ เจย์ สก็อต"

เสียงของครูชทำให้เจย์ละสายตาจากดวงตาสีแดงนั้นเพื่อมามองคนพูด แต่เจย์ก็พบเพียงความว่างเปล่า ห้องพักหรูหรา เก้าอี้ และโซฟา สลายหายวับไป เหลือเพียงความจริงแท้ที่ว่า ตอนนี้เขาลอยตัวอยู่เหนืออ่าววิซซอร์ และอยู่ห่างจากฝั่งมากขนาดที่มองแทบไม่เห็นหน้าผาไฮชัน ซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านน้ำชาวิทาเรีย

'ข้าบอกให้กลับมาร้าน เจ้าคนหลงกลหลุกเข้าไปอยู่ในมิติของครูชเสียได้' เสียงบ่นหงุดหงิดของกิดิมทำให้เจย์ได้สติ เมื่อหันไปมองคนพูด ก็พบกิดิมนั่งอยู่บนหัวของคูสิท

"จะกลับเลยไหมครับ" เสียงแหบห้าวดังจากปากของสุนัขร่างยักษ์

"ครับ" เจย์รีบรับคำ และทันทีที่เขาคิดถึงร้านน้ำชาวิทาเรีย ร่างของเขาก็มาปรากฏอยู่บนชั้นคาเฟ่ของร้าน ซึ่งมาสเตอร์เกลคากับมาสเตอร์เมจยีนอยู่พร้อมกับวินน์

'พื้วินน์ต้องถูกเรียกตัวมาแน่เลย ทั้งที่เมื่อกลางวันที่ทำงานหนักมากแล้วแท้ๆ' เจย์คิดอย่างรู้สึกผิด ขณะเดียวกันเขาก็ดีใจ เพราะเขาเองยังไม่แน่ใจว่าจะดูแลโซอี้ที่สลบอยู่อย่างไร

"ส่งโซอี้มาให้พี่ เคียวพี่พาลงไปพักที่ห้องค่านล่าง" วินน์เอ่ย

เจย์จึงส่งหญิงสาวให้ พร้อมกับล้วงกุญแจห้องมาส่งให้ด้วย จากนั้นหันไปค้อมศีรษะให้แก่มาสเตอร์เกลคาลางเอ่ยว่า

"ขอโทษที่ออกจากเรือนกระจกไปครับ"

มาสเตอร์เกลคากอดอก เขาเหลือบมองกิดิมซึ่งโผล่ออกมานั่งบนหัวไหล่เจย์แวนหนึ่ง ก่อนจะหันไปมองเคียวที่ต้องการขอความเห็นคนถูกมองจึงเอ่ยขึ้นว่า

"ถ้าไม่ใช่เพราะคุณสวมยูนิฟอร์มของร้านอยู่ คูสิทคงตามรอยไปเจอคุณช้ากว่านี้ และมันหมายถึงอะไรรู้ไหม"

เจย์ก้มหน้า "ขอโทษครับ"

"เกิดอะไรขึ้น" เกลคาถาม

"ผมรู้สึกได้ว่าโซอี้ตกอยู่ในอันตรายครับ ผมเลยพยายามเรียกเธอให้มาหา แต่เธอลกลับไม่มาเหมือนทุกครั้ง"

"มันแน่นอนอยู่แล้ว แม้นายจะมีความสามารถทำอย่างนั้นได้ทุกครั้ง แต่ถ้าสิ่งของเหล่านั้นอยู่ในอาณาเขตของปีศาจ ก็ไม่มีทางเรียกมันมาได้" เกลดคาอธิบาย

ภาพคอนเรียกโซอี้ให้มาหาเขาก่อนหน้านี้ผู้คขึ้นมากในหัวของเจย์อย่างต่อเนือง แต่เขายังไม่ทันจะได้พูดคุยอะไรต่อ มาสเตอร์เมจก็ถามขึ้นเสียก่อน

"ครูชสินะ คนที่ลักพาตัวโซอี้ไปนะ"

"ครับ เอ่อ เหมือนเขาต้องการคุยกับผม"

ดวงตาของเคียค็ชริมลง "ก็น่าจะอย่างนั้น หากครูชคิจะจับกุมคุณจริงๆ เขาจะไม่ทำอย่างโจ่งแจ้งแบบนี้"

"แล้วเขาต้องการอะไร" เกลดคาถามเสริม

"เขาอยากให้เราร่วมมือกับเขารับ แต่ผมห่วงโซอี้ ผมเลยปฏิเสธที่จะคุยเรื่องนี้ แล้ว...เอ่อ คุณคูสิทตัวนี้ก็โผล่มาพอดี" เจย์ผายมือไปยังสุนัขขนดำตัวใหญ่ที่ทิ้งตัวลงด้านหลังเขา โดยไม่ได้หันไปมอง

ประสาทรับรู้ที่ฉับไวของเจย์ทำให้ดวงตาของเกลดคาวาวขึ้นชั่วขณะ และยังคงขมวดคิ้ว แต่ก็แก้นั้น เกลดคาสั่งเสียงเรียกว่า

"ไปพักอ่อนเถอะ"

"ครับ"

คล้อยหลังเจย์ที่เดินลงบันไดไปแล้ว เกลดคาก็หันมาสบตาเคียค็ชก่อนถามว่า

"นายเห็นโซ่ไหม เมจ"

"อ้อ" เคียค็ชรับคำพาลงเอยกับคูสิทว่า "เจ้าเจอเขาที่ไหน"

"กลางทะเลครับ จริงๆ เข้าไม่ได้เจอเขาเพราะตามสายใยพลังของซุกยูนิฟอร์มไปหรอก แต่เพราะกิดิมเป็นผู้นำทาง"

"กิดิมเหรอ" เคียค็ชถามย้ำ

คูสิทพยักหน้า แล้วเอ่ยคำว่า "กิดิมยังสามารถสื่อสารทางจิตกับเจย์ สก็อต ได้ด้วย นั่นทำให้เราเจอผนังรอยต่อมิติปีศาจของครุซ"

"ต่อให้เป็นเอเทมมูก็เถอะ ทำไมกิดิมถึงยังแทรกแซงอาณาเขตของปีศาจได้ มันผิดปกตินะ" เกลดคาแย้งคูสิท แต่คนที่ตอบคำถามกลับเป็นฮัลฟ์ซึ่งปรากฏตัวขึ้น พร้อมกับอาหารจานใหญ่

"ก็ผิดปกตินะสิ เอ้า! คูสิท ทักกับอภีให้เอามาให้เจ้า วันนี้เจ้าทำได้เหมือนเคย"

"ขอบคุณครับ" คูสิทตอบ พลังกระดิกหางรอกจานอาหารจานใหญ่ที่ลอยจากมือฮัลฟ์มาหามัน

"หมายความว่าไง" เกลดคาถาม

"ต่อให้เป็นเอเทมมูก็แทรกแซงอาณาเขตของปีศาจไม่ได้หรอก"

"หรือครุซออมมือ" เคียคี้เปรยอย่างใคร่ครวญ

ฮัลฟ์ส่ายหน้า แล้วชี้เรื่อนกระจก "แล้วบาร์เรียร์รอบเรื่อนกระจกนี้ นายสองคนออมมือหรือเปล่าล่ะ"

คำย่อนของฮัลฟ์ทำให้สองมาสเตอร์ฉงนใจคิดถึงบางอย่าง แต่เรื่องที่เจย์ออกจากบาร์เรียร์ที่เกิดขึ้นอัตโนมัติเมื่อคูสิทส่งสัญญาณเตือน ทั้งที่ไม่ได้รับอนุญาต ก็เป็นเรื่องผิดปกติมากอยู่แล้ว

"บาร์เรียร์ที่มีทั้งบาร์เรียร์ที่เมจติดตั้งเอาไว้เป็นกลไกอัตโนมัติ และยังมีบาร์เรียร์ของนายคัวยนะเกลดคา แต่เจย์ก็ยังฝ่ามันออกไปได้"

"เขามีกลิ่นเหมือนมาสเตอร์ครับ" เสียงของคูสิทดังแทรกขึ้น ทำให้มาสเตอร์ทั้งสามหันไปมอง เจ้าสุนัขตัวโตก็พูดต่อว่า

"เขามีกลิ่นของปีศาจ แม้มันจะอ่อนมากแต่ก็ชัดเจน เมื่อเข้าฉากอาณาเขตของครุซออก นอกจากเข้าจะได้กลิ่นปีศาจประจำตัวของครุซแล้วยังมีกลิ่นที่แปลกไปอีกกลิ่นหนึ่ง"

"ถ้าเป็นอย่างนั้นทำไมมุซไม่รู้ตัวว่ามีผู้ใช้ปีศาจอยู่ใกล้ตัวเราแค่นี้ล่ะ" เคียคี้เอ่ยเสียงเรียบ

คูสิทแลบลิ้นเลียคราบอาหารที่ติดปากจนเกลี้ยงเงลา แล้วเอ่ย

คำว่า "มันเบาบางมากครับ อีกอย่างอาจเพราะตรงนั้นอยู่กลางทะเล และไม่มีกลิ่นปีศาจอื่นมาเจือปน ข้าถึงมั่นใจว่ามันมาจากเขา"

มาสเตอร์ทั้งสามหันมามองหน้ากัน แล้วเคียวก็เอ่ยขึ้นว่า

"นั่นทำให้สิ่งที่ไม่สมเหตุสมผลซึ่งเกิดขึ้นเมื่อก็ดูสมเหตุสมผลมากขึ้นนะ"

"สิ่งที่ไม่สมเหตุสมผลนั้นหรือ อะไร" ฮัลฟีถาม เกลดาก็ตอบแทนว่า

"เจย์สามารถเคลื่อนย้ายที่ได้โดยไม่ต้องมีพลังของเอเทมมู"

2

ภูตอากาศ

เจย์พลิกหน้าบันทึกในมืออ่านไปเรื่อยๆ ขณะที่กิมกับเนโร

ประลองพลังสู้กันแบบไร้เสียงอยู่เหนือศีรษะเขา เจย์ขออนุญาตไม่ลงไปช่วยงานในกะของมาสเตอร์มูซอล เพราะไม่อยากจะให้วันนี้ต้องเหนื่อยเฝ้าโซ้อี้นานๆ ระหว่างรอโซ้อีฟีน ชายหนุ่มเลยไปหยิบบันทึกสมัยที่เขาเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีหนึ่งมาอ่านอีกครั้ง

ไม่ใช่เขาจำไม่ได้ว่าตัวเองเขียนอะไรไว้ แต่หลังจากผ่านเหตุการณ์หลายอย่างมา เจย์ก็คิดว่า เขาคนก่อนคงชอบเล่นเกมซ่อนนัยในสมุดบันทึกเล่มนี้ ทุกอย่างที่เขาเขียนในบันทึกบางครั้งดูเป็นเรื่องธรรมดา แต่จริงๆ ซ่อนอะไรไว้มากมาย และพอได้กลับมาอ่านครั้งนี้ เจย์ก็สังเกตเห็นบางอย่างในบันทึกเพิ่มขึ้น นั่นคือ บันทึกในแต่ละหน้าถูกทำสัญลักษณ์ไว้ที่มุมกระดาษ โดยบางหน้ามีสัญลักษณ์เหมือนกัน แต่บางหน้าก็แตกต่างกันออกไป

'สงสัยจะชอบวาดรูปด้วยนะเนี่ย' เจย์คิด

"อืม" คนที่นอนสลบมาหลายชั่วโมงส่งเสียงอืออ่า เจย์จึงละสายคาจากหน้าบันทึกไปมอง แล้วพอเห็นโซ้อีเริ่มขยับตัว ชายหนุ่มจึงวางสมุดบันทึกลง แล้วชะเงว่หน้าไปคูไถ่ๆ พอติดกับคนที่นอนอยู่ค่อยๆ ลืมคางขึ้น

"เฮ้ย!" โซอี้โค้งตัวลุกพรอคขึ้น

โป๊ก!

หน้าผากของโซอี้โขกกับหน้าผากของเจย์เข้าอย่างจังจนเสียงดัง โซอี้เลยทิ้งตัวลงนอนแผ่บนเตียงคามเค็ม พร้อมกับยกมือกุมหน้าผาก ขณะที่เจย์เซดอຍไป คีที่เขายังทรงตัวได้เลยถอยหลังไปนั่งบนเก้าอี้ที่นั่งอยู่เมื่อกี้

"โอ้ย! นี่นายเข้ามาในห้องฉันทำไมเนี่ย" โซอี้ป่นมึมงำ พลังลูบหน้าผากบ่อยๆ ก่อนจะลคมือลงแล้วลืมตา พอเห็นภายในห้องซัดตาคึง พูคอย่างกังขาวว่า "...อ้าว ห้องนายนี่นา แล้วฉันมาอยู่ที่นี้ไคยงัง"

เจย์ใช้หลังลูบหน้าผากบริเวณที่โคนกระแทก ความเจ็บปวดคึงค่อยๆ ลดลง พร้อมกับย่อนถามไปว่า

"เธอจำไคยได้เลยเหรอ"

โซอี้ลุกขึ้นนั่งซัดสมาธิ แล้วส่ายหน้า

"ไค่ ฉันจำไคยว่าไคยยินเสียงหอนของคูสิท เอ่อ ปีศาจรับใช้ของคุณมุชนะ แล้วก็..." พูคไปโซอี้ก็มวคค็วอย่างคิคหนัก เหมือนกับความทรงจำของเธอตอนนั้นไค่เหลืออยู่เลย

เจย์เห็นอย่างนั้นก็พานึกถึงครั้งก่อนที่โซอี้เจอกับกูส ตอนนั้นเธอหวาคกลัวมากแบบนี้เลย แต่หลายวันต่อมา โซอี้ก็กลับมาสคใสไค่เหมือนเค็ม

'หรือว่าโซอี้จะเป็นโรคความจำเลื่อมเหมือนเรา'

'อย่ามั่วเทียวกคิสะปะสะปะไปว่าไครๆ จะเหมือนเจ้าไค่ไหม' เสียงกิติมพูคคักคองคั้งขึ้นในจิต เจย์เลยเงยหน้ามอ จึงเห็นกิติมยีนเหยียบอกเนโรยู่ แต่สายโซ่ของเนโรกลับพันแน่นรอบลำตัวกิติม

'อย่าเล่นกันแรงไปนะครับ' เจย์ส่งเสียงปรามไป

'ธรรมค' เอเทมมูทั้งสองคอบพร้อมกัน แล้วเริ่มสู้กันอีกครั้ง ส่วนเจย์ก็กลับมามอหน้าโซอี้ที่ยังทบทวนความทรงจำอยู่

"จำไคยไค่แล้วอะ คคลงมันเกิดอะไรขึ้น ทำไมฉันถึงมาอยู่ห้องนาย"

เพราะรู้ว่าโซอีกลัวภูส เจย์เลยไม่อยากพูดให้อีกฝ่ายคิดถึงสิ่งที่เธอหวาดกลัวซ้ำอีก แต่ถ้าไม่บอกแล้วโซอีมารู้ทีหลัง เขานี้แหละที่อาจตกเป็นฝ่ายต้องกลัวมากกว่า เจย์เลยตัดสินใจพูดว่า

"คุณครูเขาส่งภูสมาจับตัวเธอ เพื่อล่อให้ผมออกไปหาเขา"

"หา!" โซอีร้องเสียงสูงอย่างตกใจ

เจย์เลยย้ำว่า "แต่ภูสจับเธอไม่ได้หรอกนะ ผมไปถึงก่อน แต่คุณเหมือนเขาจะทำอะไรสักอย่างไม่รู้ แทนที่พลังของผมจะพาเราทั้งคู่กลับเข้ามาในร้านน้ำชาวิททาเรีย กลายเป็นว่าเราพลัดตกเข้าไปอยู่ในอาณาเขตของเขาแทน"

"อาณาเขตของปีศาจ นี่มันเรื่องใหญ่ล่ะ แล้วนายรอมาได้ยังไง คุณมุขไปช่วยเธอ หรือคุณเมจ"

"อืม มันจะเป็นคูสิท เขาก็คบาร์เรียร์ป้องกันอาณาเขตจนทะลุเข้าไปเลย"

โซอียกมือขึ้นทาบอกแล้วกลอกตาไปมา เจย์เห็นอีกฝ่ายทำท่าเหมือนคิดหนักมากเลยถามว่า

"ทำไมเธอ"

"อาณาเขตของคนคนนั้นถูกทำลายด้วยพลังของปีศาจรับใช้จันเธอ เป็นไปไม่ได้หรอก นั่นล่ะ ครูช ซิมป์สัน เซียวนะ"

เจย์ยกมือเกาหัวอย่างไม่เข้าใจ โซอีก็ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ประตูห้องนอนเขาก็เปิดออก แล้วมาสเตอร์มุซอล มาสเตอร์เกลคา มาสเตอร์ฮัลฟี และมาสเตอร์เมจก็เดินเรียงแถวกันเข้ามา

"โซอีฟื้นแล้วเธอ"

โซอีลคมือที่ทาบอกลง แล้วยิ้มตอบ "ค่ะ ขอโทษที่ทำให้ทุกอย่างวุ่นวายนะคะ ร้านเสียหายมากหรือเปล่าคะ"

เจย์ลอมมองสีหน้าของโซอีแล้วอครู้สึกเหลือเชื่อไม่ได้ แทนที่จะหวังตัวเองก่อน โซอีกลับหวังว่าร้านจะได้รับความเสียหาย

"ไม่เป็นไรหรอก แต่ห้องรับแขกของหนูคงต้องซ่อมแซม"

คำตอบของมาสเตอร์เมจทำให้โซอี้ผู้คลุกขึ้นทันที

"ตายละ คุณแม่ต้องบ่นแน่เลย ขอตัวก่อนนะคะ"

เจย์ลุคตามแล้วอยากจะห้ามโซอี้ไม่ให้ออกจากห้อง เพราะไม่รู้ว่
ครูซจะกลับมาอีกหรือเปล่า แต่พอสบตามาสเตอร์เกลคาที่ส่งสายตา
เหมือนจะบอกให้ปล่อยโซอี้ไป เจย์เลยไม่ห้าม

"ไม่เป็นไรโซอี้ไหมครับ ให้โซอี้อยู่คนเดียวอย่างนั้น" เจย์ถาม ขณะ
เดินตามเหล่ามาสเตอร์ออกมาที่ห้องรับแขก มาสเตอร์เมจกับมาสเตอร์
มุซอลนั่งลงบนโซฟายาวก่อน ขณะที่มาสเตอร์เกลคาเดินเลยไปนั่งบน
เก้าอี้อาร์มแชร์ มาสเตอร์ฮัลฟี่เป็นคนเดียวที่ยังยืนอยู่ แล้วชี้ไปที่โต๊ะ
รับแขก

"ขยับหน่อย"

อู๊ๆ โต๊ะตัวนั้นก็ยกตัวขึ้น ตรงขาโต๊ะทั้งสี่ปรากฏขาคนโปร่งใส
ก่อนพวกนั้นจะเดินพาโต๊ะไปตั้งหลบอยู่ตรงมุมห้องอย่างเรียบร้อย แม้จะ
เคยเห็นอะไรแบบนี้มาบ้างแล้ว แต่เจย์ก็อดนึกไม่ได้ว่า ถ้าเฟอร์นิเจอร์
ทุกชิ้นมีวิญญาณอยู่จริง มันก็น่ากลัวนึ่คหน่อยนะ

"มายืนตรงนี้สิเจย์" เคียคี่สั่ง เจย์เลยก้าวผ่านฮัลฟี่ไปยืนตรงหน้า
มาสเตอร์ผู้เป็นใหญ่ในร้าน แล้วถามว่า

"มีอะไรหรือครับ"

"สิ่งเอเทมมุของคุณให้เงียบเสียงหน่อย" มุซอลเอ่ย ทำให้ทั้งกิกิม
และเนโรที่ต่อสู้กันชะงักทันที แล้วหันมาสบตาเจย์

เจย์เลยพูดว่า "ไปเล่นข้างนอกก่อนนะ"

เอเทมมุทั้งสองคนกะพริบตาปริบๆ อยู่ชั่วขณะ แล้วหายตัวไปจาก
ตรงนั้น

ฮัลฟี่มองความว่างง่ายของเอเทมมุสองคนนั้น แล้วพูดว่า "เหมือน
เป็นพี่เลี้ยงเด็กเล่นนะนายนะ"

เจย์ยิ้มแห้ง คีหน้อยที่ตอนกลางคืนมีแค่กิกิมกับเนโร เพราะ
โพร์เทียจำศีลไปแล้ว ไม่อย่างนั้นห้องคงวุ่นวายกว่านี้แน่นอน เมื่อห้อง

เสียบลง เจย์ก็ยื่นหนึ่งให้มาสเตอร์ทั้งสี่จ้องเขายู่นาน แต่ก็ยังไม่ที่มาสเตอร์คนไหนพูด เจย์เลยเอ่ยขึ้นว่า

"เอ่อ มีอะไรผิดปกติหรือครับ"

"เมื่อคองงานเบลเทนคุณจำอะไรได้มากกว่าตอนที่ใช้อีร็องให้ช่วยไหม" เคียก็ถาม

เจย์เลิกคิ้ว "ไม่ครับ ผมจำอะไรไม่ได้เลย"

"งั้นนายก็ไม่รู้ใช้ไหม ว่านายไปหาพวกแม็กคัวยิวี่ไหน" เกลคาถาม

เจย์หันไปสบตาเกลคา "ครับ ผมจำไม่ได้ว่าผมไปที่นั่นได้อย่างไร รู้ตัวอีกทีก็อยู่ที่นั่นแล้ว ทำไมหรือครับ หรือจะมีการรื้อคดีนั้นอีกรอบ"

ฮัลฟี่สายหน้า "เปล่า พวกเราแค่อยากถามให้แน่ใจ เพราะวันนี้ นายน่าจะสามารถเคลื่อนย้ายตัวเองได้โดยไม่มีเอเทมู"

"ครับ?" เจย์ถามเสียงสูง ฮัลฟี่เลยอธิบายว่า

"การเคลื่อนย้ายถือเป็นเวทมนตร์ชั้นสูงอย่างหนึ่ง แต่ละศาสตร์ก็จะมีวิธีของตัวเอง อย่างเนโครแมนเซอร์จะใช้พลังผ่านวิญญาณที่พวกเขาทำพันธสัญญาไว้"

"ครับ" เจย์พยักหน้า

"แต่ว่าคุณไม่ใช่" มูซอลเอ่ยขึ้น แล้วก่อนเจย์จะถามว่า ถ้าเขาไม่ได้ใช้วิธีนั้นแสดงว่าเขาใช้ศาสตร์กัลดราบกในการเคลื่อนย้ายใช้ใหม่ พลันบรรยากาศในห้องก็เย็นยะเยือกจนขนอ่อนบนหลังคอของเจย์ลุกชันพึ้ว!

ห่าเข็มสีแดงพุ่งเข้าหาเจย์อย่างไม่บอกกล่าวล่วงหน้า เจย์เบิกตากว้าง พอเขาอยากจะหลบ ขาของเขาก็ถูกยึดเอาไว้ไม่ให้ขยับ

'ตาย...แน่' เจย์ร้องในใจ แล้วในเสี้ยววินาทีที่เข็มเหล่านั้นจะเสียบตัวเขา อยู่นๆ มันก็หายวับไป

ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบชั่วขณะ เจย์กะพริบตาถี่ๆ พลังมองมาสเตอร์มูซอลที่ฉีกยิ้มเย็นให้ จนเขารู้สึกว่ามีเย็นเฉียบและหัวใจก็

เต๋นริ้ว

"ทะ...ทำไมเหรอกครับ" เจย์ถามเสียงตะกุกตะกัก

มาสเตอร์มุซอลเฟ่งมองเจย์โดยไม่ตอบ ก่อนจะลุกและเดินมาหยุดตรงหน้าเจย์ แล้วเอื้อมมือมาหาเขา เจย์ก็ลื่นน้ำลายอย่างยากเย็นและพยายามทำใจให้หนึ่งไว้ เมื่อมือของมาสเตอร์มุซอลมาหยุดแค่ตรงหน้าเขา เจย์ก็ผ่นลมหายใจยาว

"ไม่ต้องกลัว..." มุซอลเอ่ย ทันใดนั้นเปลวไฟสีแดงก็พุ่งออกจากมือเขา ตรงมาจะกระแทกใส่หน้าเจย์

ฟู!

เปลวไฟสีแดงที่เจย์คิดว่าจะกระแทกหน้าเขาอยู่รอมร่อนนั้น กลับแหวกออกเป็นสองข้างราวกับว่ารอบตัวเขามีเกราะแก้วครอบไว้ เจย์เบิกตามองจนมันดับไป แล้วเขาก็เห็นตราเวทอยู่ที่กลางฝ่ามือของมาสเตอร์มุซอล

"ซัคเจนนะ" มุซอลเอ่ย

"อือ" เดียก็รับคำ

"อะไรเหรอกครับ" เจย์ถามอย่างมึนงง พลังกัมลมมองข้อเท้าสงสัยว่าเมื่อไหร่ทำไมเขาถึงขยับตัวหลบไม่ได้ และเมื่อเขากัมลมมอง อากาที่เหมือนข้อเท้าถูกรัดก็หายไป พอเงยหน้าขึ้นมาสเตอร์มุซอลก็เดินกลับไปนั่งบนโซฟากับมาสเตอร์เมจแล้ว

"รู้จักปีศาจรับใช้ไหม เจย์" เดียก็ถาม

"เอ่อ ครับ ผมเคยอ่านผ่านตามาบ้าง" เจย์ตอบ

"แล้วรู้ตัวใหม่ว่าตัวเองก็มี"

"ครับ!" เจย์ร้องเสียงสูง เกลคาที่นั่งอยู่ด้านหลังจึงอธิบายเพิ่มว่า

"การที่นายเคลื่อนย้ายไปไหนมาไหนได้ พวกเราคิดว่า มันไม่ได้เกิดจากการใช้พลังของนายร่วมกับเอเทมมุ"

"แล้วไม่ใช่กลคราบเหรอกครับ"

เกลคาสายหน้า "เราเคลื่อนย้ายได้ก็จริง แต่ต้องใช้ร่วมกับรูน

ตลอดมา และรุ่นที่ใช้ในการเคลื่อนย้ายคือตัวนี้..." เกลคาแบมือ แล้ว
กิมอริสโตนก็ปรากฏขึ้น

'Raidho' เจย์อ่านคำนั้นในใจ มันเป็นรุ่นในกลุ่มเฟรย่า สื่อความ
หมายถึง การเดินทาง การก้าวไป เจย์เคยแต่ผสมเล่นตอนทำการบ้าน
แต่เขายังไม่เคยใช้รุ่นตัวนี้เพราะหากเขาจะใช้รุ่นตัวไหนได้ ก็มักจะเกิด
จากกิติมนำมันออกมาให้เขา

"กิติมยังไม่ได้อำนาจรุ่นนี้แก่นายไซ้ใหม่ล่ะ" เกลคาถาม ก่อนฮัลฟี่จะ
พูดต่อว่า

"ที่ผ่านมามีพวกเราคิดมาตลอดว่านายเคลื่อนย้ายตัวเองด้วยเนโคร-
แมนซี ซึ่งมันก็ใช่ ยกเว้นเมื่อที่ ตอนที่นายกลับมา"

เจย์สบตาฮัลฟี่แล้วนึกถึงวิธีที่ทำให้เขากลับมายังร้าน และนั่นทำให้
เขานึกไปถึงตอนที่เขาเรียกไซ้อีกกลับมา ในตอนนั้น ครูซเองก็มองเขาด้วย
สายตาประหลาดใจนึกหน่วยเหมือนกัน

"คือว่าจริงๆ ก็มีเรื่องแปลกอยู่อย่างครับ"

"เรื่องอะไร" เคียคี่ถาม

เจย์หลุบตาลง คิดทบทวนถึงตอนที่เขาพยายามเรียกไซ้อีให้กลับ
มาว่า เขาทำได้อย่างไร แล้วพูดว่า

"ตอนแรกคุณครูซเอาไซ้อีไปซ่อนครับ ผมไม่เห็นเขาก็เลยร้อนใจ
และพยายามเรียก แต่ก็ไม่ได้ผล ผมเรียกเอากลับมาไม่ได้" ขณะที่เล่า
เจย์ก็ยกมือทั้งสองข้างขึ้นมอง ดวงตาเขามองเห็นวงเวทที่กลางฝ่ามือ
พลางพูดต่อ "...ขนาดตอนนั้นผมสามารถติดต่อกับกิติมได้ แต่ผมกลับ
เรียกไซ้อีมาไม่ได้อย่างที่คิด"

เจย์เงยหน้าขึ้นมองมาสเตอร์ทุกคน "แต่สุดท้าย ก่อนคุณคูสิทจะ
ทะลวงฝ่าบาร์เรียร์ป้องกันอาณาเขตของคุณครูซเข้ามา ผมก็เรียกเธอมา
ได้ครับ ตอนแรกผมนึกว่าเพราะกิติมเข้ามาอยู่ในระยะที่ผมเชื่อมต่อดี
ได้จริงๆ มันอาจไม่ใช่ก็ได้"

"ปีศาจมีอำนาจสูงกว่าวิญญาณ หากนายไม่รู้" ฮัลฟี่ตอบข้อสงสัย

ของเจย์ ขณะที่มาสเตอร์เมจเอ่ยคำว่า

"ปีศาจไม่ใช่วิญญาณ พวกเขามีอำนาจเทียบเท่าภูต เป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ แม้แต่เอเทมมูก็เชื่อว่าจะต้องกรกับปีศาจชั้นสูงได้"

เจย์สูดหายใจลึกเพราะเริ่มเข้าใจแล้วว่า ทำไมมาสเตอร์ทั้งสี่ถึงได้จ้องเขาเขม็งตั้งแต่เดินเข้ามา

"แสดงว่าผมอาจใช้พลังของปีศาจใช้ใหม่ครับ" เจย์หยุคค้ำพูกไว้อย่างไม่ค่อยมั่นใจ

"ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น" มูซอลเอ่ย

"หมายความว่าไง" เกลดคาถาม แต่มูซอลกลับไม่พูด เกลดคาเลยถามย้ำว่า

"อย่ามาทำเป็นอมพะนาไว้หน่อยเลยน่า หรือจริงๆ นายก็ไม่รู้"

"เปล่า แต่ลูกศิษย์ของนายทำเรื่องเหลือเชื่ออีกแล้วนะสิ" มูซอลตอบพลางชี้นิ้วไปที่เจย์และพุดคำว่า

"เรื่องกลิ่นปีศาจนั้นเอาไว้ก่อน แต่สิ่งที่เจย์พุดและบาร์เรียร์ป้องกันที่เกิดขึ้นเมื่อที่ มันไม่ใช่พลังของปีศาจ ถึงอย่างงั้นก็ไม่ได้หมายความว่า เขาไม่ได้ใช้ศาสตร์โมนาเซียหรอกนะ"

คนฟังทั้งสามขมวดคิ้วนี้วหน้าไปตามๆ กัน แต่สองในสี่ของมาสเตอร์ที่อยู่ในห้องไม่ใช่ผู้ใช้ศาสตร์เวทมนตร์ขาว นั่นจึงไม่ใช่เรื่องแปลก มูซอลได้แต่เหลือบมองฮัลฟี สารวัตรมือปราบแห่งเมืองวิซซอร์จึงเอะใจแล้วถามว่า

"เขาใช้ภูตจันเธอ"

ดวงตาของเคียค้และเกลดคาเบิกขึ้นเล็กน้อย เช่นเดียวกับเจย์ที่อ้าปากค้างไปด้วย ขณะที่มูซอลอธิบายต่อ

"ก็ไม่รู้หรอกนะว่ามันเกิดขึ้นได้ยังไง แต่ใช่ พลังที่เขาใช้ และเจ้าสิ่งที่คุ้มครองเขาอยู่ มันคือพลังของภูตอากาศ"

"ภูตอากาศเหมือนที่เขียนไว้ใน กฎุญแจย่อยของโซโลมอน เธอครับ" เจย์ถาม

เจย์รู้สึกเหมือนตัวเองหลุด คั้งแต่เขาเข้ามาในเมืองวิซซอร์และรู้ว่าพ่อมดมีจริง เขาก็ลืมนึกถึงหนังสือที่เผยแพร่เรื่องราวมหัศจรรย์ของเวทมนตร์และปีศาจอย่างหนังสือ *กุญแจย่อยของโซโลมอน* (Lesser Key of Solomon) ไปเลย

"หนังสือเล่มนั้นทำเงินได้คึ่เลยละ แต่ก็อย่างว่าละนะ ของขายมันก็ต้องโดนจำกัดอะไรไปหลายอย่าง ไม่อย่างนั้น พวกมือใหม่คงได้ตายกันเยอะเพราะเรียกของที่ไม่ควรออกมาล่ะสิ" มูซอลเอ่ยแล้วถอนหายใจก่อนจะพูดเปลี่ยนเรื่อง

"ทีนี้จะทำไงเมจ คุณเหมือนงานจะเข้าพวกเราจริงๆ แล้ว"

"นายแน่ใจหรือว่าเจย์ใช้ภูตอากาศ ในอาณาเขตของพวกเราเนี่ยนะ"

"แน่นอนที่สุด แถมน่าจะเป็นภูตระดับมหาจักรพรรดิด้วยนะ ไม่อย่างนั้นฉันเล่นหนักขนาดนี้เขาต้องปรากฏตัวแล้ว" มูซอลตอบ

"แต่ไม่มีทางที่ภูตอากาศจะอยู่กับเขาได้ตลอดเวลา พวกเขาถูกเรียกออกมาเพื่อกิจบางอย่าง เมื่อกิจนั้นจบแล้วพวกเขาก็จะหายไปไม่ใช่หรือ" ฮัลฟีแย้งตามหลักการ

"ก็เพราะยังไม่จบล่ะสิ เขาถึงยังอยู่ และจากที่ดู..." มูซอลหยุดพูดนึกหนึ่ง ขณะดวงตาของเขาที่เปล่งประกายวาบจ้องเจย์ที่ทำหน้ามึนเพราะไม่เข้าใจสิ่งที่เหล่ามาสเตอร์พูดถกกันไปมาเลย จากนั้นมูซอลพูดต่อว่า "...น่าจะอยู่มานานแล้ว ฉันว่าน่าจะเป็นการเชิญให้ออกมาทำตามคำขอแบบมีเงื่อนไข"

"นั่นหมายความว่าเขาต้องใช้โมนาเซียได้ชำนาญมากเลยนะ นายก็รู้ว่าภูตอากาศถือเรื่องนี้มากแค่ไหน"

"เพราะอย่างนั้นฉันถึงได้บอกว่าเด็กเส้นของนายน่าสนใจ เขาใช้มันได้อย่างชำนาญ...อ้อ ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่า เขาน่าจะเคยใช้มันได้อย่างชำนาญมากกว่า"

เจย์ลอบกลืนน้ำลายเพราะรับรู้ได้ถึงบรรยากาศที่เย็นยะเยือก

อีกครั้ง แต่ความหวาดกลัวก็อยู่กับเขาไม่นานเพราะทันทีที่มาสเตอร์เมจยกมือให้สองผู้ใช้ศาสตร์เวทมนตร์ขาวหยุดพูด บรรยากาศในห้องก็กลับมาเป็นปกติ

"เจย์"

"ครับ"

"ลองเรียกโซอี้มาซิ"

"ตอนนี้หรือครับ" เจย์ทวนถามให้แน่ใจเพราะโซอี้เพิ่งกลับไป แล้วไม่รู้ว่าเธอทำอะไรอยู่ด้วย แต่พอสอบถามมาสเตอร์เมจ ชายหนุ่มก็รับคำแล้วหันหลังตกลง พลางนึกว่า ในตอนนั้นเขาทำอะไร มือทั้งสองข้างของเขากำแน่นเหมือนกับตอนนั้น ยืนอยู่บนพื้นเหมือนกัน แล้วใช้ความคิดว่าจะต้องเรียกโซอี้มาให้ได้ ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

"โซอี้"

แวบ!

แล้วพื้นที่เจย์ยืนก็ปรากฏวงเวทที่เหมือนเข็มทิศซึ่งหมุนตัวอยู่จนมองตามไม่ทันว่า มันหมุนไปหยุดที่ตรงไหน ทันใดนั้นร่างของโซอี้ก็ร่วงปูลงมาตรงหน้าเจย์ จนชายหนุ่มต้องรวบตัวเธอไว้

"นายทำอะไรนะ" โซอี้ถามอย่างไม่เข้าใจ แล้วเพิ่งรู้สึกว่าเป็นห้องไม่ได้มีแค่เธอกับเจย์ จึงหันไปสบตากับมาสเตอร์เมจคาที่มองเธออย่างประหลาดใจ แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบจากใครเลย

"ทดสอบเจย์อยู่หรือคะ" โซอี้ถาม แต่แทนที่จะมีใครสักคนตอบเธอ มาสเตอร์ทั้งสี่ก็กลับขยับตัวเข้ามาใกล้เจย์ แล้วก็มองพื้นซึ่งตอนนี้ไม่มีวงเวทให้เห็นแล้ว

"ภูตอากาศอย่างนายว่าจริงๆ" เคียคี่เอ่ย

"และไม่ใช่อากาศระดับธรรมดาด้วยนะ" ฮัลฟีเอ่ยเสียงขริมเสริม

"เป็นใครหรือครับ" เจย์ถามขึ้นเพราะอยากรู้ เขาไม่แน่ใจหรอกว่า เขาเพิ่งทำอะไรไป แต่หากได้รู้ชื่อ บางทีเขาอาจจะพอรู้จักเพื่อนใหม่

คนนี้บ้าง

'หวังแค่ว่าจะไม่ทะเลาะกับพวกเอเทมมูก็พอ' เจย์คิด ขณะไค้ยืน
มุซอลตอบว่า

"มหาจักรพรรดิแห่งทิศตะวันออก...คาร์เนเซียล¹"

¹ คาร์เนเซียล คือมหาจักรพรรดิแห่งภูตอากาศทางทิศตะวันออก มีเกรตดยุกอยู่ใต้บังคับ
บัญชา 1,000 คน รองดยุกอีก 100 คน และยังมีภูตรับใช้ภายใต้อาณัติเขาอีก 500,000,000
คน

3

สปีชีเยด

ภูตอากาศ เหตุผลที่เรียกว่าภูตอากาศ เพราะเป็นดวงจิตที่แทรก อยู่ในอากาศ มีศักดิ์ศรีเทียบเท่ากับธรรมชาติซึ่งอยู่คู่โลกมาแต่โบราณ แต่มีบันทึกเกี่ยวกับภูตอากาศไม่มาก และบันทึกที่มีชื่อเสียงโด่งดังและ ระบุนามของภูตอากาศจนรู้โดยทั่วกันก็คือ ภูฏาแจย่อยแห่งโซโลมอนส่วน ที่สอง หรือที่รู้จักกันในชื่อ อาร์สทิวร์เกียโกเอเทีย ซึ่งเนื้อหาของบันทึก ในส่วนนี้บอกวิธีควบคุมภูตอากาศสามสิบเอ็ด คน

เจย์เคยอ่านหนังสือเรื่อง *ภูฏาแจย่อยของโซโลมอน* ตอนอยู่ สกอร์เล็ค แต่มันมีข้อมูลภูตอากาศน้อยมาก จนเหมือนเป็นแค่สารานุกรม ที่บอกรายชื่อภูตอากาศเท่านั้น และคนส่วนใหญ่เมื่อพูดถึง *ภูฏาแจย่อย ของโซโลมอน* ก็มักจะนึกถึงแค่ปีศาจรับใช้ทั้งเจ็ดสิบสองคนมากกว่า แน่นนอน ข้อมูลเกี่ยวกับภูตอากาศก็เหมือนข้อมูลเกี่ยวกับปีศาจในหลายๆ เรื่องซึ่งมีความสับสนและมีความแตกต่างกันไปในแต่ละวัฒนธรรม

"ใครจะเป็นคนพูดก่อน" เจย์ถาม ขณะยื่นกอดอกมองเอเทมมู ทั้งสี่คนที่เขาเรียกออกมาคุย

หลังจากเหล่านามาสเตอร์ทั้งสี่ขอตัวกลับไป และบอกให้เขาใจเย็น

อย่าได้กังวลจนเกินเหตุ เพราะมันก็แค่เขามีความสามารถใช้ศาสตร์เวทมนตร์เพิ่มมาอีกศาสตร์หนึ่ง แต่ผลพวงจากการใช้ศาสตร์โมนาเซียได้นี่สิ ทำให้เจย์มีงานนอกโดยไม่ทันตั้งตัว นั่นคือ ทุกวันพุธตอนเที่ยงคืน ตั้งแต่พอรุ่งเช้าเป็นต้นไป เจย์ต้องไปทดสอบเจ้าพลังที่เขาไม่รู้จักนี้กับ มาสเตอร์มูซอลเพื่อหาทางจัดการกับมัน

'ก็แค่งูขึ้นอีกนิดละนะ' มาสเตอร์มูซอลพูดทิ้งท้ายไว้แบบนั้น

'เฮ้อ! จริงๆ มันไม่ใช่ 'แค่' สักหน่อยมั้ง คิคๆ ไปก๊อชกรีมกล้านาย

เจย์คนก่อนแล้วสิ' เจย์คิก

"พวกเอเทมมูตอบว่าไง" โซอีถามอย่างลึน ขณะจ้องเขม็งไปที่โต๊ะรับแขกซึ่งว่างเปล่าในสายตาเธอ เธออยากรู้รายละเอียดเรื่องนี้ทั้งหมดเลยขออนุญาตมาสเตอร์อยู่ต่อ

"พวกเขายังไม่ตอบ...ว่าไงกิติม"

กิติมกอดอกนึ่ง พลังเสมองไปทางอื่น

"ถ้าไม่ตอบ ผมจะเปลี่ยนจากสปูเหลวเป็นสปูก้อนนะ" เจย์ดักคอ

กิติมเลยหันมาส่งสายตาโกรธเคืองให้ ก่อนชี้ไปทางซีโรที่นั่งอยู่ถัด

ไป

'ให้ซีโรตอบสิ'

เจย์เหลือบมองซีโร "ว่าไงครับ มีใครจะอธิบายให้ผมฟังได้บ้าง ผมมีฤตออากาศคุ้มครองได้ยังไง"

ซีโรพ่นลมหายใจออกมาเป็นตัวอักษร แล้วตอบว่า "ฤตออากาศก็ ต้องถูกเรียกออกมาอยู่แล้ว"

"ผมหรือครับที่เป็นคนเรียก"

"ใช่ แต่พวกข้าก็ไม่รู้อะไรหรอกนะ เพราะทุกอย่างมันเกิดก่อนที่พวกข้าจะมาอยู่กับเจ้า"

เจย์ขมวดคิ้ว

"เอเทมมูบอกว่าไงบ้าง" โซอีเร่งเร้า พลังเขย่าแขนเจย์อย่างอยาก

"เขาบอกว่าภูตอากาศอยู่กับผมก่อนพวกเขาจะมาอยู่กับผม"

"อ้าว! แสดงว่านายไม่ได้เรียนเนโครแมนซีก่อนนั้นหรือ ให้ตายเถอะ นายคนก่อนนี้มันนิสัยเสียจริงๆ"

เจย์ไม่ได้สนใจเสียงบ่นของโซอี้ เขากำลังคิดถึงคำบอกเล่าเมื่อก่อนหน้านี้ที่ใดๆ เชื่อกัน ว่าหากเลือกศึกษาศาสตร์เวทมนตร์คำหรือเวทมนตร์ขาวอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว คนคนนั้นไม่มีทางเรียนศาสตร์เวทมนตร์อีกฟากหนึ่งเพิ่มได้ และหากต้องการย้ายมาเรียนศาสตร์อื่นในสายเวทมนตร์อีกสาย เขาหรือเธอคนนั้นต้องสละพลังในศาสตร์เวทมนตร์เดิมไปทั้งหมด ทว่าเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา เขาได้ทำลายข้อจำกัดนั้นไป แถมนาสเตอร์ฮัลฟี่ก็ยืนยันว่า สิ่งที่เขาเป็นนั้น มีคนเคยทำมันได้มาแล้ว

"เขาอยู่กับผมมาก่อน แสดงว่าจริงๆ ผมก็ใช้ศาสตร์โมนาเซียได้ก่อนนั้นหรือครับ" เจย์ถามต่อ

เอเทมมูทั้งสี่มองหน้ากันครู่หนึ่ง แล้วกิมก็หันมาตอบว่า 'แล้วเจ้าคิดว่า เจ้าหาร่างของพวกเราเจอได้ยังไงล่ะ ถ้าไม่ใช่เจ้าขี้โกง'

"เขาไม่ได้ขี้โกง เขาแค่มีผู้ช่วยที่เก่ง" ซิโรแย้งแทนเจย์ ขณะที่เนโรเอ่ยเสริมว่า

"ก็นั่นแหละ เขายื่นข้อเสนอมาพนันขันต่อกับพวกเรา โดยสร้างทำให้พวกเราสำคัญผิดคิดไปว่า เขาเป็นเนโครแมนเซอร์ธรรมดาๆ ไร"

"จริงๆ นั่นก็ไม่เรียกว่าโกงนะ แค่รู้ข้อมูลน้อยกว่าก็ต้องเสียเปรียบเป็นธรรมดาเท่านั้นเอง" แอนนิมอสเอ่ยประนีประนอมปิดท้ายการโต้เถียงเล็กๆ ด้วยคำพูดเป็นกลางที่เห็นว่าเหล่าเอเทมมูสมควรรยอมรับ

เจย์ฟังก๊วนเอเทมมูได้กั้ก็ยังจับประเด็นไม่ได้ นี่ตกลงเขาคนก่อนเป็นพ่อมดแบบไหนกันนะเนี่ย

"ผมขอทวนหน้อยนะครับ ผมยื่นข้อเสนอพนันกับพวกคุณ ว่าจะหาร่างของพวกคุณให้เจอ แล้วที่ผมชนะก็เพราะผมมีผู้ช่วยที่เก่ง...เอ่อ แล้วผู้ช่วยของผมคนนั้นเป็นใครครับ"

"ปีศาจ" เอเทมมูทั้งสี่ตอบแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน

เจย์ผิงจะไปนิคหนึ่ง ส่วนโซอี้ที่จ้างเจย์สนทนายู่กับความว่างเปล่า ก็พอจับใจความได้บ้างแล้ว จึงพูดว่า

"สรุปคือ นายเป็นสปิริเซียลก่อนจะมาเป็นเนโครแมนเซอร์สินะ แล้วยังใช้กัลคราบกันได้อีก โห น่าอิจฉาชะมัด"

เจย์หันมามองโซอี้อย่างไม่เข้าใจ โซอี้เลยอธิบายขยายความ

"ผู้ใช้ศาสตร์โมนาเซียคือ ผู้เชี่ยวชาญในการธัญเชิญดวงจิตบริสุทธิ์ที่อยู่บนโลก ไม่ว่าจะเป็นปีศาจ ภูต หรือเทวดา คั้งนั้นเราจึงเรียกคนใช้ศาสตร์โมนาเซียว่า สปิริเซียล ไง"

เมื่อฟังคำอธิบายของโซอี้ เจย์ก็หวนนึกถึงคำพูดของนิมโบส แม่คนที่ เป็นหนึ่งในผู้ใช้เวทมนตร์ขาว ตอนที่เขาถามความหมายของคำว่า 'สปิริต' เธอก็ตอบว่า

'...หากพวกกันตามจริง ดิน น้ำ ลม ไฟ แม้จะอยู่ในธาตุหลักของโลก แต่มันก็ไม่ใช่สิ่งมีชีวิต คั้งนั้นสปิริตก็คือ ธาตุหลักของโลกที่เกิดจากธาตุทั้งสิ้นนั่น ซึ่งก็คือ ไม้'

'แสดงว่าการตีความคำว่า สปิริต ในแต่ละศาสตร์ใกล้เคียงกัน ถ้าเนโครแมนซี หมายถึง ธาตุไม้ และในศาสตร์โมนาเซียก็หมายถึง เหล่าดวงจิตที่เกิดและแทรกซึมอยู่ในธรรมชาติ ไซ้แล้ว ศาสตร์เวทมนตร์ขาว ก็คือ การตีความและหาคำตอบจากธรรมชาติที่มีอยู่นี่เอง' เจย์คิดพลาง สบตาकिติมที่มองเขาด้วยดวงตาที่เหมือนจะหงุดหงิด แต่ก็ยังแฝงแววความสนุกเอาไว้

"ผมคนก่อนสั่งพวกคุณไม่ให้บอกผมไซ้ไหมครับ"

กิติมยักไหล่นิดๆ 'ไม่เชิง'

"ต้องบอกว่า หากเราบอก เจ้าจะโดนคาร์เนเซียลโกรธมากกว่า และเมื่อไรก็ตามที่มหาจักรพรรดิแห่งภูตอากาศคนนั้นโกรธ ข้าว่ามันไม่เป็นผลดีต่อใครนักหรอก" แอนนิมอสตอบ

เจย์ฟังอย่างนั้นจึงเหลือบมองไปรอบตัว ก่อนจะถอนหายใจยาว

"ทำไมต้องทำตัวลึบๆ ล่อๆ ด้วยล่ะครับ"

สิ้นคำพูด เจย์พลันรู้สึกเหมือนลำคอเขาถูกบีบจนหายใจไม่ออก ชายหนุ่มจึงอ้าปากอยากจะทำเสียง แต่ก็ทำไม่ได้ โชอี้เห็นเจย์มีอาการอย่างนั้นจึงโพล่งถามว่า

"เจย์! เป็นอะไร! มีอะไรติดคอหรือ" โชอี้ร้องถาม พลังยกมือไปจับลำคอของเจย์ ทันใดนั้นอาการหายใจไม่ออกก็หายเป็นปกติทั้ง

'ขอโทษนะครับ' เจย์เอ่ยในใจอย่างรู้สึกผิด

'ขอบใจเพื่อนเจ้าเงาะ' เสียงอันแสนเบาหวิวดังเข้ามาในหัวเจย์ ชายหนุ่มจึงหันไปมองโชอี้อย่างแปลกใจ

โชอี้เอียงคอมอง ทำหน้าง "อะไร"

'เพราะโชอี้หรือ...ใช่ ตอนนั้นก็เหมือนกัน' เจย์คิดขณะที่ภาพของโชอี้ที่ยื่นมือเข้ามาในบาร์เรียร์ของกิติมผูกขึ้นมาในหัว

"บอกแล้วว่าอย่าพูดจาไม่คิดจะคิด ว่า ภูตอากาศเป็นสปีริตที่หยิ่งยโสมาก" แอนนิมอสย้าพาลงเลื้อบมองไปทางขวามือของเจย์ เจย์เลยหันไปมองตาม แต่ไม่เห็นอะไร เขาเลยถามว่า

"เขานั่งอยู่ข้างผมหรือครับ"

แอนนิมอสส่ายหน้า "เปล่า ไม่มีอะไร แค่นี้ใช่ไหม ข้าไปก่อนนะ มึงงานต้องทำเยอะๆไปหมด"

พูดจบ แอนนิมอสก็กลายร่างเป็นสายลมแล้วหายไป ซีโรเองก็ลอยตัวขึ้นไปที่ชั้นหนังสือ เหลือแค่กิติมกับเนโรที่ยังคงเงยหน้ามองเจย์

"หน้าผมมีอะไรติดอยู่หรือ"

"การที่เจ้าลืมหูทุกอย่างไป บางทีมันก็ช่วยอะไรได้หลายอย่างนะ" เนโรเอ่ยลอยๆ อย่างไม่มีคั่นสายปลายเหตุ แล้วเขาก็หายตัววับไปอีกคน ไม่รอให้เจย์ซักคอ เจย์จึงถามกิติมแทน

"ที่เนโรพูดนะ หมายถึงอะไร"

กิติมยกไหล่โดยไม่ตอบ แล้วหายตัวไปอีกคน เจย์เลยได้แต่ยกมือนวดคัมบ์อย่างจนปัญญา

"พวกเอเทมมูไม่ได้บอกอะไรมางั้นหรือ" โซอี้ถาม เจย์เลยลดมือลงแล้วพยักหน้า

"บอกแล้วว่าผมฝึกศาสตร์โมนาเซีย มีภูตอากาศคอยคุ้มกัน นอกนั้นก็ไม่มีรู้ เออ นี่คิกแล้วนะ เธอไปพักก่อนไหม ต้องอ่านหนังสือเตรียมสอบด้วยนี่นา"

โซอี้พยักหน้าแล้วลุกขึ้นยืน พลังเหลือบมองนาฬิกา "ใกล้ถึงเวลาที่นายต้องไปช่วยพิธีบั้นแล้วนี่นา จะลงไปพร้อมกันเลยไหม"

เจย์ก้มดูชุดตัวเองที่ยังไม่ได้เปลี่ยน และร่างกายเขาก็มีกลิ่นเหงื่อทะเลบ้าง ออกมาบ้างแล้ว ชายหนุ่มเลยตอบว่า "เดี๋ยวขออาบน้ำก่อน"

"โอเค เจอกันพรุ่งนี้เช้านะ"

เจย์ลุกขึ้นยืนโบกมือให้โซอี้ที่เดินออกจากห้องไป จากนั้นเขาเดินไปหยิบเสื้อผ้าในห้องนอนแล้วเดินเข้าห้องน้ำ ไม่นานชายหนุ่มก็เดินออกมาในชุดพนักงานสีน้ำเงินของร้านน้ำชาวิทาเรีย เขาเดินไปตรวจเช็คของในตู้เย็นว่าต้องซื้อของสคะไรมาเพิ่มอีกหรือเปล่า หลังจากออกกะแล้วจะได้ไปตลาดซื้อมาด้วยเลย ขณะจะดึงขวค่น้ำพันซ์ที่เหลืออีกนิดหน่อยออกมาดื่ม เจย์ก็รู้สึกได้ว่ามีใครบางคนยื่นมองเขาจากทางค่านหลัง

ชายหนุ่มจึงยัดค้วขึ้นแล้วหันไปมอง สิ่งที่รอเขาอยู่ข้างหลังคือ เด็กชายอายุประมาณแปดขวบ หน้าตาน่ารัก มีผมสีขาวยาวเป็นปุยฟูเหมือนขนแกะ แต่มีเขางอกอยู่บนหัวเหมือนเขาแพะ เขามีขาทั้งสองข้างเหมือนขาสัตว์ และที่ก้นก็มีหางยาวเหมือนหางมังกร

"หลงทางหรือเปล่าครับ" เจย์ทักทายทำลายความเงิบ ใจหนึ่งก็รู้แน่ชัดอยู่แล้วว่าอีกฝ่ายไม่น่าจะเป็นเด็กหลงทางหรอก และดูจากลักษณะรูปร่างก็ไม่น่าจะเป็นคนหูหนวกด้วย แต่เพราะดวงตากกลมแป๋วของเด็กชายที่มองน้ำพันซ์ในมือเขาแน่แหละ ทำให้เขาต้องถามไปแบบนี้

"ขอมั่งสิ" เด็กชายเอ่ย พร้อมกับยื่นมือมาหาเขา

เจย์ก้มมองขวค่น้ำพันซ์ในมือเขาหนึ่ง จึงหันไปเรียกแก้วมาเทน้ำใส่ แล้วยื่นให้

เด็กชายคนนั้นรับแก้วน้ำไปแล้วดื่มรวดเดียวหมดแก้ว เขาลดแก้วลง แล้วยิ้มแฉ่งให้เจย์

"อร่อย ไม่ได้ออกแรงมานานก็รี ร่างกายมันเลยฝืดๆ ไปหน่อย"

เจย์รับแก้วคืนทั้งที่ยังจ้องรอยยิ้มร่าเริงของหนูน้อยอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร ส่วนเจ้าหนูประหลาดตรงหน้าก็ยกมือตบอกตัวเองพลางพูดว่า

"โง่ ลืมซื้อข้าไปแล้วละสิ ข้าซื้ออัสโมวนะ"

"สวัสดิ์ ผมชื่อ...เอ่อ ผมบอกชื่อไม่ได้ เอาเป็นว่า ยินดีที่ได้รู้จักนะ เราเคย...รู้จักกันหรือ"

อัสโมวโบกมืออย่างไม่ถือสา พลางตอบว่า "ข้าต้องรู้จักเจ้าสิ ก็เจ้าเป็นคนเรียกข้ามานี่"

"ครับ?"

พอเห็นเจย์ทำหน้าตาเหลวไหล อัสโมวก็หัวเราะร่าเหมือนชอบใจยิ่งกว่าเก่า พลางโบกมือ "ช่างเถอะๆ ต่อให้แนะนำตัวอีกกี่ครั้งก็ไม่เป็นไรหรอก เจ้าก็เป็นจิ้งจอกน้อยแหละ ใดๆ เหนี่ไป"

เจย์มองเด็กน้อยหยิบของที่คล้องคออยู่ออกมา มันเป็นสร้อยที่ร้อยแหวนเงินไว้ อัสโมวแกะเอาแหวนออกมายื่นให้เจย์ ชายหนุ่มมองแหวนวงนั้นอย่างไม่ไว้ใจแล้วถามว่า

"อะไรครับ"

อัสโมวถอนหายใจ "เอาน่า รับประทานก่อนเถอะ เคี้ยวพอเจ้าไปคุยกับเกรทสปีริเชี่ยลคนนั้นก็รู้เองแหละ"

คำว่า 'เกรทสปีริเชี่ยล' หมายถึงอะไร เจย์ยังไม่รู้ แต่เพราะเขาไม่ยอมรับแหวนวงนั้น อัสโมวเลยโยนของในมือใส่ แล้วจางหายไป พร้อมกับคำพูดว่า

"รีบเตรียมพร้อมไว้ให้คินะ เพราะมนุษย์คนนั้นไม่ใช่เล่นๆ เลย"

เพราะปฏิกิริยาของเจย์ซ้ำเป็นปกติอยู่แล้ว ต่อให้อีกฝ่ายโยนของมาตรงเป๊ะแค่ไหน เจย์ก็รับไม่ทัน ชายหนุ่มเลยต้องใช้พลังของกัลคราบกรเรียกเจ้าแหวนวงนั้นให้เข้ามาหา แต่กลับไม่ได้ผล แหวนกระทบกับหน้าอก

ของเจย์ แล้วกระเด็นกระดอนตกลงพื้น ก่อนจะกลิ้งหลุนๆ เข้าไปอยู่ใต้โต๊ะกินข้าว ทำให้ชายหนุ่มต้องนั่งคุกเข่ากับพื้นเพื่อเก็บมันขึ้นมา

เมื่อเจย์หยิบมาดูใกล้ๆ ก็พบว่าที่ด้านในแหวนสลักอักษรอยู่ เจย์พลิกแหวนตรวจดูครู่หนึ่งก็ไม่ได้รู้สึกแปลกหรือมีอันตรายใดๆ เกิดแก่เขาเลย ชายหนุ่มจึงหย่อนมันลงกระเป๋ากางเกง เพราะเป็นพนักงานในร้านน้ำชาวิทาเรียมาหลายเดือน เจย์จึงรู้ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นมีเหตุผลเสมอ และยังมีกฎอีกหลายข้อที่เขายังไม่รู้ ดังนั้น การรับของจากสิ่งมีชีวิตแปลกหน้าแล้วนำมาสวมเลยไม่น่าจะเป็นความคิดที่ดี

"อ๊ะ! ใกล้เวลาเข้ากะทำงานแล้ว" ชายหนุ่มพึมพำแล้วเดินออกจากห้องไป

"เหนื่อยหนื่อยนะเจย์" ธิบีนเอ่ย ขณะช่วยยกจานอาหารของ

ลูกค้าที่ใช้แล้วออกไป พอเข้าสู่เทศกาลฮัลโลวีน อยู่ๆ ในช่วงเวลาของมาสเตอร์วิคก็มีลูกค้ามาใช้บริการคับคั่งผิดปกติ เจย์กำลังคิดว่าเขาควรขึ้นทำงานเต็มเวลาเพื่อช่วยธิบีนคิหรือเปล่า แต่ก็ยังไม่ได้ปรึกษาเรื่องนี้กับมาสเตอร์

"ไม่เป็นไรครับ แล้วปีก่อนๆ พี่ธิบีนทำคนเดียวไหวหรือครับ"

ธิบีนหัวเราะว่า "ก็ต้องไหวสิ มาสเตอร์มูซอลก่อนขออยู่บ่อยๆ ว่าช่วงเวลาของเราทำกำไรได้น้อยมาก เป็นตัวถ่วงอยู่คนเดียว โดยเฉพาะตอนค้นปียิ่งแยใหญ่ใช้ใหม่ละ ฉะนั้นปลายปีมันจึงต้องเป็นช่วงคักตวงงล่ะ"

เจย์ยิ้มแล้วได้ยินเสียงกระดิ่งดังมาจากเคาน์เตอร์ ธิบีนเลยพยักหน้าให้เขาไปปรับเครื่องคั้มาเสิร์ฟ เมื่อไปถึงเคาน์เตอร์ก็พบแก้วนมร้อนหอมกลิ่นวานิลลาวางอยู่

"โต๊ะสาม" วิคเตือนเมื่อเจย์ยังไม่หยิบมันไปทันที เพราะเป็นครั้งแรกที่เขาเห็นเครื่องคั้มีสีขาวนุ่นแบบเต็มแก้ว ปกติจะเห็นแต่ในกาน้ำนมสำหรับใส่ชาเท่านั้น

"ครับ ว่าแต่ผมนี่..."

วิกชี้ไปที่โต๊ะดังกล่าว เมื่อเจย์มองตามก็เห็นเด็กชายที่ให้แหวนสีเงินแก่เขา อัสมิวโบกมือให้ด้วยท่าทางสคิสระ่าเรียง นั่นทำให้เจย์ต้องขมวดคิ้ว

"คนรู้จักหรือ"

"เอ่อ ไม่เชิงครับ" เจย์ตอบ แล้วเดินเอาเครื่องคีมไปเสิร์ฟ

"จ่ายด้วยวิธีการของเจ้านะ" อัสมิวเอ่ย พลังยกแก้วนมขึ้นคีมอย่างมีความสุข เจย์ค้อมศีรษะให้แล้วเดินกลับมาหามาสเตอร์ พลังวางวิธีการของเขาลง

วิกมองวิธีการของเจย์แล้วถามว่า "จะเลี้ยงเครื่องคีมปีศาจนั้นหรือตกลงมันเป็นเรื่องจริงอย่างที่หนูชว่าละสิ"

เจย์เกาคอแก้เกื่อนิดหนึ่ง แล้วถามว่า "เด็กคนนั้นเป็นปีศาจหรือครับ"

"ใช่ คุไม่ออกหรือ คนไม่มอง"

"อืม พอดูออกครับ แต่ไม่เข้าใจว่า ทำไมเขารู้จักผม แถมยัง..." เจย์ผูกพลังยกมือตบกระเป่าเสื้อ ควางตาง่วงงุนของวิกเหลือบมองเพียงเล็กน้อย แล้วกลับมาสบตาเจย์อีกครั้งพลังพูดว่า

"อ้อ อย่างนี้เอง"

"ยังไงครับ มาสเตอร์" เจย์ถาม แต่มาสเตอร์วิกกลับหมุนตัวไปเตรียมเครื่องคีมแก้วต่อไป เจย์เห็นว่ามิลูกค้าเข้ามาอีกแล้ว เขาจึงเดินไปประจำที่ลิฟต์แก้วส่งอาหารด้วยความสงสัยเต็มหัว

'ตกลงมันยังงัยกันแน่ละเนี่ย'

ขณะที่เจย์ยังวางงอยู่ นั้น ลิฟต์แก้วก็ส่งอาหารขึ้นมา ชายหนุ่มจึงหันไปสนใจจนย้ายถาดน้ำชาและอาหารค่ำของลูกคามาใส่บนรถเข็นเพื่อเตรียมนำไปเสิร์ฟ และระหว่างที่เจย์เข็นรถเข็นอาหารไปนั้น เสียงธิบีนก็ดังขึ้น

"เจย์! ระวัง!"

เจย์รีบเคลื่อนย้ายตัวหลบไปตามสัญชาตญาณ ขณะที่เจย์ยังไม่ทันจะทิ้งตัวลงบนพื้น เขาก็รู้สึกว่ามีพลังวูโจมเข้ามาทางด้านหลัง เจย์จึงต้องพลิกตัวหลบกลางอากาศ เลยไปชนลูกค้าคนหนึ่งซึ่งกำลังลุกจากที่นั่งเพื่อออกจากร้าน

ปัง! โครม!

เจย์ล้มหน้าคะมำ จนร่างของเขาเกือบจะทับลูกค้า ชายหนุ่มจึงยื่นมือไปยันตัวไว้กับพื้น แล้วมองหน้าลูกค้าผู้เคราะห์ร้ายอย่างรู้สึกผิด

"ขอโทษครับ ขอโทษ...จริงๆ" คำขอโทษของเจย์สะดักกลางคัน เพราะคนที่เขาเกือบจะล้มทับเมื่อครู่คือ หญิงสาวที่เขารู้จักในงานไล่คดีออกเฟสติวล การแข่งขันพลังของพวกกิลด์เมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา

'ทินิด้า พิกันจา กิลด์จากเมืองไฮค์เดลมา'

"หวัคคีเจย์"

เจย์ลุกขึ้นแล้วหันไปมองคนที่ลอบทำร้ายเขา ปรากฏว่ามันเป็นม้วนค้ายกลุ่มใหญ่ซึ่งกำลังสลายตัวไป เพราะเส้นค้ายจากม้วนนั้นพุ่งปราคกลับมาหาเจ้าของ ซึ่งคือกิลด์สาว อดีตเพื่อนร่วมงานแข่งขัน ซึ่งเขาเพิ่งผละห่างเธอมาเมื่อไม่นานเอง

"ไม่ระวังตัวแบบนี้ก็แย่เลย" ทินิด้าเอ่ยขณะลคมืออลง เมื่อปลายเส้นค้ายม้วนตัวหายเข้าไปในส้นมือของเธอ

"เธอ...ทำไมทำแบบนี้"

ทินิด้ายิ้มกว้าง "ก็ได้ยินมาว่า พนักงานของร้านน้ำชาวิทาเรียห้ามแตะต้องหรือโดนตัวลูกค้า ฉันก็เลยอยากลองทำทายกฏนั้นดูบ้าง"

คนฟังขมวดคิ้ว "เพื่ออะไร" เจย์ถามพลางหันไปมองธินีซึ่งเดินเข้ามายืนข้างๆ แล้วค้อมตัวถามทินิด้าด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

"ไม่ทราบคุณลูกค้าต้องการสิ่งใด พนักงานของร้านวิทาเรียยินดีรับใช้ครับ"

4

Wang

กฎข้อที่สองของการเป็นพนักงานร้านน้ำชาวิทาเรียคือ 'ห้ามโดน
ตัวลูกค้าเวลาอยู่ในร้าน' ตอนได้ยินกฎข้อนี้ เจย์ก็นึกว่านั่นเป็นมารยาท
ของบริการที่ต้องพึงปฏิบัติและควรระมัดระวังในเรื่องนั้นมากๆ เขาจึงไม่
เคยถามเหตุผลว่า ทำไมบริการของร้านถึงต้องระมัดระวังตัวในเรื่องนั้น
แตกต่างกับกฎข้อแรกเรื่องห้ามบอกชื่อแก่ลูกค้าที่มาสเตอร์อธิบายชัดเจน
แต่แรก

"ไม่ทราบคุณลูกค้าต้องการสิ่งใด พนักงานของร้านวิทาเรียยินดี
รับใช้ครับ" เสียงของธินีทำให้เจย์ได้สติ แล้วค้อมศีรษะลงตามรุ่นพี่ ก่อน
จะยัดตัวขึ้นมองที่นิค้าที่มองเขาด้วยแวตาคมายม่น

"คุณลูกค้าสะดวกจะบอกความต้องการกับเรา หรือต้องการพบ
มาสเตอร์ท่านใดครับ" ธินียังคงเอ่ยต่อ จนเจย์เหลือบไปมองมาสเตอร์
วิตที่เดินออกจากเคาน์เตอร์มายังจุดเกิดเหตุ

"ด้วยสิ่งที่คุณอยากขอ เกรงว่าคงต้องขอพบท่านเมจหน่อย"

"เมจจะมาทำงานตอนหลังหกโมงเช้า และเขามาตรงเวลาทุกวัน
หากลูกค้าต้องการพบเขา อาจต้องให้เจย์พาไปพักรอที่ห้องรับรองก่อน"

เจย์เลิกคิ้ว เท่าที่เขารู้ อาคารของร้านน้ำชาวิทาเรีย หากไม่รวม

ชั้นใต้ดินก็มีเพียงสี่ชั้น แล้วในทั้งสี่ชั้นก็ไม่มีที่ไหนพอจะเป็นห้องรับรอง ตามที่มาสเตอร์วิคพูดได้เลย

"คิค่ะ"

เมื่อทีนิต้าตอบรับ วิคจึงหันมาสบตาเจย์แล้วพูดว่า "พาเพื่อนไปรอ เมจที่ห้องพักนะ"

"เอ่อ... ครับ เอ่อ ตามผมมาสิ"

"ไม่ต้องห่วงทางนี้ อยู่เป็นเพื่อนลูกค้าไปเลยนะเจย์" อีปิ่นเอ่ย

"ครับ" เจย์รับคำแล้วก็นำทีนิต้าออกจากร้าน เมื่อเดินถึงบันได ทางขึ้นห้อง ชายหนุ่มก็หยุดยืนรอให้อีกฝ่ายเดินผ่านเขาไปก่อน

"ห้องพักของนายอยู่ที่ไหนหรือ" ทีนิต้าถาม เจย์เลยชี้ไปที่ชั้นสาม

"ชั้นสามนะครับ แต่ต้องขึ้นบันไดด้านหลัง เคี้ยวผมนำทาง" เจย์ตอบ แล้วเดินวนไปผ่านหน้าค่างห้องครัว จนมาถึงบันไดเวียนที่อยู่ข้างหลังร้าน ทีนิต้าก็พูดขึ้นว่า

"พนักงานของร้านวิทาเรียพักอยู่ที่นี้ทุกคนเลยหรือเปล่า"

"ไม่ครับ มีอะพาร์ตเมนต์อยู่ที่ถนนทเวงเคย์ ผมพักอยู่ที่นี้คนเดียว" เจย์ล้วงกุญแจออกมาไข แล้วเปิดประตูให้หญิงสาวเดินเข้าไปในห้อง "เชิญนั่งที่ห้องรับแขกครับ"

"ว้าว! ห้องพักใหญ่กว่าห้องฉันอีก น่าอิจฉาจัง" ทีนิต้าเปรย แล้วเดินไปที่หน้าต่างบานใหญ่ซึ่งมองเห็นท้องฟ้ายามค่ำคืนเห็นอ่าววิซซอร์ ใต้กว้างไกล ก่อนจะหันมามองเจย์ที่ยืนมองเธอหนึ่งอย่างไม่รู้จะทำอะไร

"คิกๆ คุณายเกร็งมากเลยนะ โกรธฉันที่ทำให้นายผิಕ್ಕุหรือ"

เจย์ส่ายหน้า "เปล่าครับ แค่กำลังง่วงว่ แค่ผมโค่นตัวคุณ มันทำให้มาสเตอร์ต้องตอบรับคำขอร้องของคุณได้ยังไง"

"นาย..." ทีนิต้าเอ่ยแค่นั้น แล้วหยุดไป

คนฟังจึงเลิกคิ้วอย่างไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร ทีนิต้าเลยยกมือขึ้นกอดคอก แล้วพูดว่า

"เรียกฉันว่า 'ทิช' คิกว่า แล้วพูดอย่างธรรมดากับฉันก็ได้ ฉันว่า"

เราสองคนอายุไม่น่าจะห่างกันเท่าไร และเราต่างก็เป็นเอลเดอร์เหมือนกันด้วย"

"อ้อ โอเค เอ่อ เธออยากให้ผมเสิร์ฟอาหารชุดใหม่ไหม ของเดิมเธอยังไม่ได้กินไม่ใช่เหรอ เคี้ยวผมให้มาสเตอร์หักคำอาหารจากคำข้างของผม"

ทินิค้ามองเจย์ด้วยดวงตาเปล่งประกาย "รู้ได้ยังไงว่าฉันยังไม่ได้กิน"

เจย์เอียงคอ "ก็อาหารบนโต๊ะมันยังไม่พร้อมนี่"

หญิงสาวจากร้านคัคน้ำร้อนช้อนช้อนจิ้มกว้าง "ที่เล่าลือกันว่านายความจำศีลมากนะ มันดีขนาดนี้เลยเหรอ น่าสนใจนะ"

"แล้วจะรับไหม"

"ไม่ละ จริงๆ ก็อิ่มอยู่แล้ว"

"อ้าว! แล้วสั่งอาหารทำไม"

"ก็เพราะต้องรอจิ้งหะนะสิ นายนี้...ไม่ระวังตัวจริงๆ เลยนะ ไม่รู้ว่าเพราะเก่งเกินไปหรือประมาทกันแน่ แต่ฉันว่าน่าจะเป็นอย่างหลัง"

"หมายความว่ายังไง"

ทินิค้าก้าวไปทรุดตัวนั่งบนโซฟาเคี้ยวข้างหน้าต่าง พลังเงยหน้ามองเจย์ แล้วพูดว่า "รู้ไหม การเปิดร้านค้าของพ่อมดต้องขึ้นทะเบียนการค้าทางเวทมนตร์"

"หา?" การเปลี่ยนเรื่องอย่างปัจจุบันทันด่วนทำให้เจย์ตามเรื่องไม่ทัน

"ก็เหมือนการค้าของมนุษย์ทั่วไปแหละ หากทำการค้าก็ต้องจ่ายภาษี เพียงแค่ทะเบียนการค้าเวทมนตร์ไม่ได้จ่ายภาษีเป็นเงิน แต่จ่ายเป็นภารกิจ"

เจย์ยกมือเกาหัว ตั้งแต่เขาคืนมา เรื่องเงินๆ ทองๆ ที่เขาสนใจมีอย่างเดียวคือ เงินเดือนที่เขาต้องเอามาเลี้ยงปากท้อง ไอ้ที่จะคิดไปถึงการเสียภาษีนั่นไม่เคยอยู่ในหัว แต่พอมานึกๆ ดู ร้านน้ำชาวิทาเรียกน่าจะ

มีรายได้ดีมากอยู่ ถ้าต้องเสียภาษีเป็นเงินคงจะมากโขเชียวละ

"จ่ายเป็นการจึ้นนี้หมายความว่ายังไง" เจย์ถาม

"ก็ให้ความช่วยเหลือแก่ประชากรพ่อมดใจ แต่ไม่ใช่ว่าต้องช่วยทุกงานนะ ผู้ประกอบการแต่ละแห่งจะต้องระบุเงื่อนไขไว้ตอนที่ขอจดทะเบียนการค้า อย่างเช่นห้องเสื้อที่ฉันอยู่ตั้งเงื่อนไขว่า หากมีการวัดตัวลูกค้าผิดพลาด ก็ต้องตอบรับคำขอของลูกค้า ในขณะที่เงื่อนไขร้านของนายคือ ห้ามโค่นตัวลูกค้า"

"หมายความว่าถ้าไม่โค่นตัวก็ไม่ต้องจ่ายใช่ไหม"

ทินิต้าพยักหน้า "ถูกต้อง เพราะส่วนใหญ่แล้วการจ่ายภาษีเป็นการจึ้นนั้นมักจะมีมูลค่ามากกว่าเงินจริงๆ เสียอีก"

พอฟังอย่างนี้เจย์ก็เลยยิ้มแหย่ พลังคิด 'รู้งี้ระวังตัวให้มากกว่านี้หน่อยก็ดี ไม่น่าใจลอยเลย มาสเตอร์ต้องโกรธเราแน่เลย'

"ฉันมาร้านนี้หลายครั้งแล้ว แต่พนักงานร้านนี้ทุกคนระวังตัวมากอย่างว่าละนะ แต่ละคนเก่งๆ ทั้งนั้น...ยกเว้นนาย" ทินิต้าพุดพลาซซ์ขึ้นมาที่เจย์

นั่นเป็นครั้งแรกที่ชายหนุ่มรู้สึกอยากแก้ตัว แต่พอมานึกถึงความจริงที่ว่า เขาเปิดช่องโหว่จริงๆ เจย์ก็เลยได้แต่ก้มหน้ารับคำสปรมะพาทนั้นไว้

"งั้นเคียวมมเอาน้ำมาให้แล้วกัน เมื่อเธอค่อแห้ง"

ช่างตัดเสื้อแห่งไฮด์เคลมามองตามเจย์ที่เดินไปที่ห้องครัวชั่วคราวแล้วลูกเดินตามไป

"นายนี่แปลกคึ้นนะ"

"ครับ?" เจย์ที่เพิ่งเปิดคู้เย็นหันมามองคนพุดอย่างไม่เข้าใจ

"แค่หยิบน้ำเอง ทำไมนายไม่เรียกมาละ หรือนี่เป็นเคล็คลับที่ทำให้นายใช้เวทมนตร์ค่อนที่เป็นวิญญูณได้"

เจย์หยิบเหยือกน้ำออกจากคู้เย็น แล้วตอบว่า "ความจริงไม่ได้มีเคล็คลับนะ มาสเตอร์เกลคอบอกว่ามันทำได้ เพียงแต่...เอ่อ เธออาจค่อ

ตายเพื่อลองก่อน"

"นี่มุกใช้ใหม่" ทินคำถาม

เจย์อยากจะยืนยันว่าไม่ใช่ แต่ถ้าพูดอย่างนั้น เขาก็ต้องอธิบายอีกยาว เขาเลยเสไปหยิบแก้วน้ำมาเทน้ำใส่แล้วส่งให้แขก

"ขอโทษ นายจะไปนอนก็ได้ละ ฉะนั้นนั่งเล่นรอท่านเมจได้"

"เอ่อ งั้นผมขอตัวไปเปลี่ยนชุดก่อนแล้วกัน" เจย์ตอบเปลี่ยนเรื่องไปเพื่อเลี่ยงจะพูดเรื่องนอน

ทั้งสองแยกกันตรงห้องครัว เจย์เดินตรงไปยังห้องนอน เขาเปิดประตู ยังไม่ทันได้เข้าไป เสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น เจย์เลยปิดประตูห้องนอน แล้วเดินไปเปิดประตูห้อง

"อ้าว มาสเตอร์"

เดี๋ยงก็ยกมือทักทายเจย์ แล้วเจย์ก็ถอยให้เดี๋ยงเดินเข้าห้อง เมื่อทินคำซึ่งยืนรออยู่ที่ห้องรับแขกหันมาเห็นผู้มาใหม่ ก็รีบเดินมาทำความเคารพเดี๋ยง พลังทักทายว่า

"สวัสดิ์ค่ะ ท่านเมจ"

"ไม่ได้พบกันนานเลยนะคุณพี่กันจา อืม ตั้งแต่ตอนคุณพาใคร่าพามาแนะนำตัวละมัง"

ใบหน้าของทินคำแดงระเรื่อขึ้น แต่ก็ยังตอบว่า "ขอบคุณมากค่ะที่จำฉันได้ ไม่นึกว่า..."

"แล้วผมก็รู้ด้วยว่า คุณอยากมาขอรับรองเรื่องอะไร"

ทินคำหุบปากที่กำลังจะพูด แล้วโค้งตัวแก้สับองศา ก่อนจะเงยหน้าขึ้นพูดต่อ

"ข่าวมาถึงวิซเซอร์แล้วเหรอคะ"

เดี๋ยงก็เหลือบมองเจย์ นิ่งไปนิดหนึ่ง แล้วพูดว่า "ไปเตรียมกระเป๋าเถอะเจย์ เอาแค่ของจำเป็นกับเสื้อผ้าอีกสักสองสามชุด บางทีคุณอาจต้องเดินทางทันทีหลังจากที่เราคุยกันเสร็จ"

"ครับ? เอ่อ ได้ครับ" เจย์หมุนตัวเดินเข้าห้องนอนเพื่อเตรียมของใช้

ตามคำสั่งมาสเตอร์ ความจริงเขาก็อยากรู้ว่า คำขอร้องของทีนิต้าคืออะไร แต่เพราะเขาทำผิดกฎ เลยได้แต่ทำตามคำสั่งให้เร็วที่สุด เมื่อจ๊อคของและเปลี่ยนเสื้อผ้าเสริจเจย์จึงเดินออกมา และตอนนี้ในห้องไม้ได้มีแค่เคียคี้กับทีนิต้าแล้ว ยังมีมิวท์กับโมริยีนอยู่ด้านหลังมาสเตอร์คัวย เจย์ได้ยื่นทีนิต้าพูดว่า

"ฉันขอยืนยันว่าฉันพูดความจริง ฉันเห็นกับตาว่าพวกมันเอาอาจารย์ไป"

เจย์เดินไปยืนข้างมิวท์แล้วกระซิบถามว่า "ตกลงมันเรื่องอะไรกัน"

มิวท์หันมาตอบว่า "ฉันก็มาก่อนนายนิคเคียว คุณเหมือนเจ้าของห้องเสื้อพาโคร่าอันเลื่องชื่อจะถูกลอบทำร้าย"

ดวงตาของเจย์เบิกกว้าง แล้วหันไปสบตาทีนิต้าที่เหลื่อมมาสบตาเขาพอดี ขณะที่มาสเตอร์เมจเอ่ยว่า

"สรุป คุณคิดว่ามีคณโถมยวิญญานอาจารย์ของคุณไป ท่านไม่ได้ป่วย และต้องการให้พวกเราช่วยตามหาวิญญานนั้น ก่อนที่วิญญานจะตัดขาดจากร่างกายโดยสมบูรณ์"

"ค่ะ"

มาสเตอร์เมจยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูแล้วส่ายหน้า "จากวันที่เกิดเหตุจนถึงตอนนี้ มันเกิน 168 ชั่วโมงแล้ว ผมเกรงว่าหากคุณพาโคร่าถูกชิงวิญญานไปจริง ตอนนี้วิญญานของเธอก็น่าจะตัดขาดจากร่างกายอย่างสมบูรณ์แล้ว"

"ไม่ค่ะ อาจจริงที่ว่ามันเกินช่วงเวลาที่ดีที่สุดของการกลับเข้าร่างไปแล้ว แต่อาจารย์ก็ได้ค้นรจนจินาที่สุดท้าย คัวยการรใช้สิ่งนี้เย็บวิญญานของตัวเองติดไว้กับร่างกายค่ะ" ทีนิต้าเอ่ยพลางยกมือ ตอนแรกเจย์ไม่เห็นว่ามีอะไรอยู่ในมือเธอ แต่พอเพ่งมองดีๆ ก็พบว่า มันเป็นเข็มที่ผูกขึ้นระหว่างร่องนิ้วของหญิงสาว

"เข็มร้อยวิญญาน" น้ำเสียงชื่นชมของมาสเตอร์เมจดังขึ้น มิวท์ที่ยืนอยู่ด้านหลังสุดหายใจลึก ขณะฟังมาสเตอร์เมจพูดต่อ

"ไม่เสียแรงที่คุณพาใคร่าเป็นหนึ่งในเมจิกลิสต์ ไม่ได้พบกันหลายปี ตอนนี้เธอก็ก้าวไปอีกขั้นแล้วสินะ แดมคุณ..."

ทินิด้าขยับลำคอกลืนน้ำลาย เธอไม่ยอมหลบตามาสเตอร์เมจ ขณะได้ยินเขาพูดต่อว่า "ก็สมกับเป็นเอลเดอร์คนแรกที่คุณพาใคร่ารับเป็นลูกศิษย์ ได้ ร้านของเราจัดงานนี้ โมรี"

"คะ? ท่านเมจ" โมรีรับคำ

"คิดว่าจะจัดการได้ภายในกี่วัน"

ใบหน้าของโมรีที่เคยยิ้มแย้มอย่างคนมีอัธยาศัยก็เปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้น ขณะตอบว่า "ไม่เกินสองวันคะ"

"ดี เพราะมุขคงหงุดหงิดแน่ ถ้าหัวหน้าบริกรของเขาไม่อยู่ในคืนวันจันทร์อันแสนรุ่มรวย" มาสเตอร์เมจเอ่ย พลางลุกขึ้นยื่นรับการค้อมศีรษะของโมรี แล้วเลยมาสบตามิวท์

"พิกก่าอยากให้คุณติดตามไปในภารกิจนี้ด้วยเพื่อดูงาน แล้วยี่เจย์"

"คะ...ครับ" เจย์ไหล่ลู่ลงอย่างรู้สึกผิดที่ทำให้ทุกคนต้องลำบากไปด้วย แต่สิ่งที่มาสเตอร์เมจเอ่ยกลับไม่ใช่อย่างที่เขาคิด

"ตามหลักการแล้วคุณต้องออกปฏิบัติหน้าที่คนเดียว แต่ดูเหมือนงานนี้จะเร็วไป เพราะอย่างนั้น ก็ตามติดโมรีไว้ให้ดีแล้วกัน หลังจากกลับมาก่อยมากุ้ยกันเรื่องบทลงโทษ"

"ครับ ขอโทษด้วยครับมาสเตอร์" เจย์โค้งตัวขอโทษอย่างรู้สึกผิดเมื่อเงยหน้า เขาก็เห็นมุมปากของมาสเตอร์เมจยกขึ้นน้อยๆ

"กำลังคิดอยากทดสอบบางอย่างอยู่พอดี มีงานนี้เข้ามาก็ถือว่าเหมาะสมนะ ฝากด้วยนะโมรี"

"คะ ท่านเมจ" โมรีตอบรับ แล้วมาสเตอร์เมจก็เดินออกจากห้องไป

ทั้งห้องจึงตกอยู่ในความเงียบอยู่ชั่วขณะหนึ่ง แล้วเจย์ก็ถามว่า "ตกลงเกิดเรื่องอะไรหรือ ทิช"

"เจย์กับมิวท์นั่งคุยกับทิชไปก่อนนะ พี่ต้องไปรายงานมาสเตอร์"

มุซอลก่อน"

"ครับพี่โมรี" สองหนุ่มรับคำ ขณะที่โมรีหายตัวไป

มิวท์เลยเดินมาทრุดตัวลงนั่งบนโซฟาพลาถอ้าปากหา แล้วพูดว่า

"ตอนถุกเรียกควมตกใจแทบแย้ คินะ ฉันเข้านอนตั้งแต่หัวค่ำ
ไม่งั้นได้หลับในตอนซี่จกรยานมาที่ร้านแน่"

"ขอโทษนะ"

มิวท์โบกมือพลาถมองไปที่ทินค้ำแล้วพูดว่า "ทิสเล่าทุกอย่างให้
พวกเราฟังอีกรอบได้ไหม"

ทินค้ำพยักหน้า

"เมื่อวันมาบอน อาจารย์ของฉันขึ้นเขาไปเก็บดอกไม้ในป่าบนเขา
เพื่อนำมาใช้อบเส้นไหมเหมือนทุกปี ปกติรุ่นพี่จะตามขึ้นไปด้วย แต่ครั้ง
นี้เราได้รับออร์เคอร์สั่งตัดชุดเพื่อใช้ในเทศกาลฮัลโลวีนจำนวนมาก
อาจารย์เลยให้พวกเราอยู่ทำงาน ท่านขึ้นเขาไปคนเดียว"

"ท่านไม่กลับมาหรือ เอ่อ ขอโทษที่พูดแทรกนะ" มิวท์ถาม ก่อน
จะยกมือปิดปากเพราะเสียมารยาท แต่ทินค้ำส่ายหน้า

"เปล่า ท่านเข้าป่าไปอาทิสย์กว่าและกลับมาพร้อมดอกไม้ที่
ต้องการ หลังจากนั้นท่านก็ล้มป่วย แล้วอยู่ ก็นหยุดหายใจไปเฉยๆ"

"ไปโคนพีซมีพิษมาหรือเปล่า" มิวท์ถามแทรกขึ้นอีก ส่วนเจย์ได้แต่
นั่งฟังเงียบบๆ อย่างมีคแปดค่าน ในสถานการณ์นี้เขาคิดไม่ออกเลยว่า
ต้องทำอะไร แต่แล้วเสียงกิคิมก็คังขึ้นในหัว

*'แม่่มดพ่อดมไม่ได้ตายกันง่าย ๆ นะ ถ้าเข้าป่าแล้วกลับมาหมค
ลมหายใจก็เกิดได้สองสาเหตุ โคนพีซ...กับบาดเจ็บจากการต่อสู้'*

เจย์พยักหน้าหงิกๆ อย่างเข้าใจมากขึ้น ขณะที่ทินค้ำตอบมิวท์ว่า

"ตอนแรกพวกเราก็คิดอย่างนั้น คังนั้นจึงต้องแจ้ความกับฮอปกินส์
ไปตามขั้นตอนของระบบ"

เจย์ฟังทินค้ำพูดถึงตรงนี้ ก็ยกมือเบรคคนเล่าไว้ "ทำไมต้องแจ้
ฮอปกินส์ด้วยละ"

ทิดินค้ามองเจย์อย่างงุนงง ส่วนมิวท์ซึ่งรู้ว่าเจย์ไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับโลกเวทมนตร์นั้นก็เลยอธิบายให้เจย์ฟังแทน

"มันเป็นการตายที่ไม่ปกตินะ จึงต้องแจ้งตำรวจห้องที่ซึ่งคุณแลเกี่ยวกับเวทมนตร์ หรืออีกนัยก็คือแผนกฮอปกินส์ในกรมตำรวจปกตินะ"

"อ้อ แสดงว่าคอนนั้นทุกคนคิดว่าคุณพาโคร่าตายแล้ว แต่เธอไม่ใช่อย่างนั้นใช่ไหม เพราะเธอบอกว่ามีคนเอาวิญญาณของท่านออกจากร่างไป"

หญิงสาวเพียงคนเดียวในห้องพยักหน้า

"นายต้องแยกกันนะ เรื่องตายกับโคนพิช ที่ฉันไม่เชื่อก็เพราะว่าฉันไม่เห็นวิญญาณของท่าน หากเป็นการตายแบบปกติ เราก็ต้องเห็นวิญญาณอยู่ใกล้ๆ ศพใช่ไหม"

"ใช่" มิวท์ตอบ

"แล้วที่ต้องทำตามขั้นตอน เพราะหากอาจารย์ถูกพิชจริงๆ แล้วพิชนั้นแพร่กระจายได้ เราจำเป็นต้องจำกัดบริเวณเป็นอันดับแรก มันเป็นเรื่องยากจริงๆ อีกอย่าง ในหน่วยฮอปกินส์มีผู้ใช้พิชที่เก่งมาก หากเขามาตรวจสอบและพบว่า อาจารย์ไม่ได้โคนพิช เราจะได้คิดถึงเหตุผลอื่น"

"แล้วใครเป็นคนมาตรวจ" มิวท์ถาม

"คุณวิเวียน แอมบิช"

วู้! มิวท์ผิวปากทันทีเมื่อได้ยินชื่อ แล้วหันมาบอกเจย์ว่า "เป็นหนึ่งในผู้ใช้ศาสตร์อัลฮาคิมระดับเอกคลาสไม่กี่คนในโลก"

"เธอมากับคุณแมทิว"

ชื่อ 'แมทิว' ทำให้เจย์เลิกคิ้ว ขณะที่มิวท์พูดต่อ

"เจ้าชายชั้นหเรอ โห อย่าวว่าอะนะ คุณพาโคร่าเป็นเมจิกลิสต์นี่นะ เกิดเหตุอย่างนี้ส่งคนธรรมดามาได้ไง...หือ ว่าไงเจย์"

มิวท์หยุดพูดและหันมาหาเจย์ซึ่งสะงกิดเขา แล้วเจย์ก็ถามว่า

"เจ้าชายที่นายว่า หมายความว่ายังไง"

"อ้อ องค์การฮอปกินส์ก็มีลำดับขั้นการปกครองและสายการบังคับ

ปัญญาเหมือนกับสภาพครองของโคมาเลียนั้นแหละ ผู้มีอำนาจที่อยู่สูงสุด
ต้องเป็นคนที่มาจากตระกูลฮอปกินส์ แล้ว แมททิว ฮอปกินส์ คนนี้ก็เป็น
ทายาทคนโตที่มีสิทธิ์ขึ้นนั่งในตำแหน่งประธานขององค์กรนี้ไง เห็นว่าอีก
ไม่นานเขาก็จะได้ตำแหน่งเมจิสตริสต์แล้วนะ"

เจย์กะพริบตาเพื่อเรียกสติตัวเอง และด้วยลางสังหรณ์ของเขา
อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายแสนอันตรายคนนั้นย่อมไม่ดีแน่ ขณะที่
เจย์นั่งอยู่นั้น มิวท์ก็หันไปถามทีนิต้าต่อ

"เขามาตรวจแล้วพบอะไรไหม"

ทีนิต้าส่ายหน้า

"คุณวิเวียนบอกว่า อาจารย์ไม่ได้โดนพิษ แต่วิญญาณหลุดจากร่าง
และนั่นก็ตรงกับที่พวกเราเอะใจ ทางฮอปกินส์เลยต้องการจะนำร่างของ
อาจารย์ไปไว้ที่โรงพยาบาลที่สเปลเลียเพื่อรับการรักษา แต่รุ่นพี่ของฉัน
ไม่เห็นด้วย หากนี่ไม่ใช่อาการป่วยและไม่ได้โดนพิษ ก็ไม่มีประโยชน์อะไร
ที่ต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล พวกเราเชื่อมั่นว่าอาจารย์จะกลับ
มา"

"แล้วเขายอมไหม" เจย์ถามอย่างอดลุ้นไม่ได้

"ไม่ เลยเกิดการถกเถียงกัน พวกเขายกข้อกฎหมายเยอะเยอะมา
คัดค้าน รุ่นพี่ของฉันยังงี้ก็ไม่ยอม ฉันเองก็เห็นด้วยกับรุ่นพี่ พวกเราต่าง
รู้อยู่แล้วว่า ถึงฮอปกินส์จะเป็นคนคุมกฎหมายเวทมนตร์ แต่เราไวใจเขา
ไม่ได้อยู่ดี ระหว่างนั้นฉันแอบเห็น แมททิว ฮอปกินส์ ทำบางอย่าง..."

มิวท์กับเจย์ขมวดคิ้ว ขณะที่ทีนิต้ากำมือที่วางอยู่บนตักแน่น พร้อมกับ
พูดต่อว่า

"เขาเค็งวิญญาณของอาจารย์ออกจากร่างด้วยโซ่ของโอคิน เป็น
การกระทำที่รวดเร็วมาก จริงๆ ฉันไม่ควรเห็น ถ้าไม่ใช่เพราะสิ่งนี้"

หญิงสาวยกมือขึ้นสะบัด แล้วเข็มเล่มเล็กก็พุ่งมาปักชายเสื้อเจย์
ชายหนุ่มก้มลง เพ่งมองก็พบว่าตัวเข็มร้อยด้วยเส้นใยใส

"พวกนายอาจจะเห็นแค่ตัวเข็ม แต่หากเป็นพวกฉันซึ่งถูกฝึกมา เรา

จะเห็นเส้นด้ายพิเศษที่อาจารย์คิคั่นขึ้น"

เจย์เงยหน้ามองทีนิต้า เขาอ้าปากจะพูดว่า 'ผมก็เห็น' แต่ทีนิต้าเล่าเรื่องจริงจังกิคั่นอยู่ ชายหนุ่มเลยงับปาก ไม่อยากซัดจังหวะ แล้วนั่งฟังเธอเล่าต่อ

"แม่ทิวคนนั้นอาศัยช่วงเวลาที่คนไม่สนใจ คึงวิญญาณของอาจารย์ออกมา แต่สิ่งที่เขาไม่รู้ก็คือ อาจารย์คิคั่นด้ายชนิดนี้ขึ้นมากเพื่อการป้องกันชั้นสูงสุด หากต้องเผชิญกับโซ่ของโอดินอย่างที่นายเจอในโลศก็ออกเฟสคิวไลเจย์"

"พอเข้าใจนะ เมื่อเรามีเส้นใยนี้นำทาง เราก็จะตามวิญญาณเจอไซ้ไหม" เจย์ถามเข้าประเด็น

"ไซ้ เมื่อฉันเห็นเส้นใยนั้น ฉันถึงรู้ว่า การที่อาจารย์หยุดหายใจแล้วพวกฉันไม่เห็นวิญญาณของอาจารย์ออกจากร่าง จริงๆ แล้วก็เพราะ..." ทีนิต้าสบตาสองหนุ่มนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกว่า

"วิญญาณของอาจารย์ถูกปีศาจสะกดเอาไว้"

5

อัลโมว

"วิญญาณของอาจารย์ถูกปีศาจสะกดเอาไว้"

เจย์นั่งนิ่ง ขณะที่มิวท์อุทานว่า "พวกเขากำลังเล่น!"

"ถ้ามันเป็นเรื่องเล่นจริงๆ ฉันไม่มีทางมานั่งอยู่ที่นี้หรอกน่า" ทินค้ำ
ตอบเสียงขึงขัง แล้วดึงเอาเข็มร้อยวิญญาณกลับมาพลงพุดต่อ

"แมทธิว ฮอปกินส์ เอาวิญญาณของอาจารย์ไปจริงๆ เส้นใยนั้น
ตามติดเขาไป ทำให้รุ่นพี่ของฉันทุกคนเห็นเหมือนฉัน แต่ทุกคนก็ส่ง
สัญญาณให้พวกเราเงียบไว้ การที่เขามากับคุณวิเวียนทำให้เราทำอะไร
เขายากขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องปล่อยเขาออกจากร้านไป"

"เธอเลยต้องมาขอความช่วยเหลือจากร้านของเรานั่นหรือ" เจย์
ถาม

"ใช่"

"มันจะไม่ทำให้ฝ่ายนั้นรู้หรือว่า พวกเธอรู้อยู่แล้วว่าเราได้วิญญาณ
อาจารย์ของเธอไป"

ทินค้ำถอนหายใจแรง "เพราะงั้นฉันถึงได้ลงมือกับนายไง ถ้าเป็น
แบบนี้ พวกเขาก็อาจคิดว่าฉันอยากให้นายสอนวิธีการใช้รุ่นคอนเป็น
วิญญาณ"

เจย์เลิกคิ้วแล้วหันไปมองมิวท์ "คำขออย่างนี้ก็ได้หรือ"

มิวท์พยักหน้า "ได้ทุกอย่างเลย ยกเว้นขอเข้าทำงานในร้านกับไล่นักงานของร้านออก"

เจย์ยกมือลูบอก "ยังดี รอคไปเรา"

ทั้งมิวท์และทินิต้ามองเจย์ด้วยสายตาประหลาดใจ เจย์เลยนึกว่าสิ่งที่เขาทำอาจเป็นเรื่องเสียมารยาทต่อทินิต้า เขาจึงเอ่ยว่า

"ขอโทษครับ"

"ขอโทษทำไม เรื่องที่เราต้องไปจัดการเนี่ย มันน่ากลัวกว่าการโดนไล่ออกอีกนะ" มิวท์ท้วงพลงลุกขึ้น เขาชี้มือไปที่ห้องนอนของเจย์พลงพูดว่า

"พี่โมริยังไม่มา งั้นฉันขอไปนอนต่อก่อนนะ"

"ได้ เอ่อ..." เจย์คอบพลงหันไปมองทินิต้าซึ่งก็อ้าปากหาวเหมือนกัน เจย์จึงลุกจากโซฟาแล้วถามว่า "...เธอล่ะจะพักสักหน่อยไหม เคียวผมจะลงไปช่วยมาสเตอร์ทิดก้าค้ำล่าง"

"แล้วนายไม่นอนหรือ" ทินิต้าถาม

เจย์ส่ายหน้า "ไม่ละ ตามสบายนะ"

เจย์เดินไปที่ประตู แล้วก็ต้องชะงักเพราะทินิต้าถามว่า "งั้นก็เป็นความจริงนะสิ ที่เขาว่านายไม่หลับไม่นอน ทำงานให้แกวิทาเรียตลอดทั้งสี่กะเลย"

คนโคนทักหันมายิ้มชนิดหนึ่ง แล้วหมุนตัวเดินออกจากห้องไป

"ฟุ!" เจย์พ่นลมหายใจยาว พลงมองไปยังท้องฟ้าเหนืออ่าววิซซอร์ที่เริ่มมีแสงปรากฏที่ปลายขอบฟ้าบ้างแล้ว เขาก็มหันาลง แล้วขานหมุ่มก็เดินลงไปในห้องครัว ที่นั่นมาสเตอร์ทิดก้ากำลังใช้มีดแล่นเนื้อเป็นชิ้นบางๆ

"ผมช่วยล้างจานนะครับ" เจย์เอ่ย

"โมริยังไม่กลับมาหรือ"

"ครับ เอ่อ มาสเตอร์รู้เรื่องแล้วหรือครับ"

"ใช่ เป็นคำขอที่อันตรายพอควรเลย ระวังด้วยล่ะ"

"ครับ" เจย์รับคำแล้วเริ่มล้างจาน จนเกือบจะเสร็จ โมริจึงเดินเข้ามา

"ไปกินเถอะเจย์"

เจย์ละมือจากอ่างล้างจาน แล้วเดินไปเช็ดมือ พลังพิมพ์าเรียก กระจเป่าสั้มภาระของเขา แล้วเจ้ากระจเป่าที่เขาจัดเตรียมเอาไว้ก็มาปรากฏตรงหน้า ชายหนุ่มหุบม้วนมาสะพายไหล่ แล้วก็อมตัวลามาสเตอร์ทิกก้า ก่อนจะเดินออกจากห้องครัวไป

ทิกก้าเงยหน้าจากเนื้อที่เธอกำลังรอยสมุนไพรร แล้วมองบานประตูที่ปิดลง พลังเอ่ยขึ้นว่า

"คิดอะไรของนายอยู่นะ... เมจ"

เคียดักพลิกหน้ากระดาษรายการวัตถุคิที่จำเป็นต้องซื้อเข้าร้าน

อยู่ในห้องทำงานของเขาคือชั้นบนสุดของอะพาร์ตเมนต์บนถนนทวงเวย์ ขณะที่เขาขีดฆ่าบางรายการออกอยู่นั้น เบื้องหน้าเขาก็ปรากฏร่างของ มูซอลขึ้น หัวหน้ามาสเตอร์แห่งร้านน้ำชาวิททาเรียเงยหน้าสบตาผู้มาใหม่

"จะมาก่อว่าฉันหรือไง"

"แล้วนายทำอะไรให้โดนต่อว่าล่ะ"

เคียดักกระดิกปากกอย่างกรุ่นคิด แล้วตอบหน้าเฉยเมย "ก็ไม่นะ"

มูซอลคิดนิ้วสองครั้งจนเกิดฟองอากาศขึ้นในห้องนั้น เผยให้เห็น ภาพของเจย์ โมริ มิวท์ และทีนิต้านั่งอยู่บนรถ เคียดักหันไปมองแล้วขมวดคิ้ว เมื่อเห็นบนคักของเจย์มีร่างเล็กของปีศาจที่เขารู้จักดี

"อัสโมว"

"ใช่" มูซอลเอ่ย พลังทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าเคียดัก แล้วพูดต่อ "เอาจริงๆ นะเมจ เรายังไม่รู้แน่ชัดว่าเจย์ใช้พลังอะไรได้บ้าง แล้วนายส่งเขาออกไปแบบนั้น มันสมควรหรือ"

"ก็ไม่ต้องควรเท่าไร" เคียดักตอบแบ่งรับแบ่งสู้

"นายน่าจะรอหลังจากวันพุธหน้า เมื่อฉันได้ทดสอบพลังเขาแล้ว"

"ไม่ได้หรอก" เคียต็ตอบ พลังยี่นกระคาษที่เขาตรวจสอบเสร็จไปตรงหน้ามุซอล "ฉันคิดว่าจะลดการตั้งแอปเปลไซร์ปลงนะ เพราะเดือนที่แล้วเราใช้น้อยกว่าที่คิด นายคิดว่าไง"

มุซอลเหลือบดูกระคาษที่ยี่นมาแวบหนึ่ง แต่ยังคงพูดสิ่งที่เขาอยากพูดอยู่คือ

"หากเจย์สามารถใช้โมนาเซียได้อย่างที่เราคิดจริงๆ สิ่งแรกที่เราต้องทำคือ ดูว่าเขาใช้ได้ถึงขั้นไหน การส่งเขาออกไปทำงานทั้งไม่รู้อะไรเลยอย่างนี้ ไม่ใช่แค่คนรอบข้างเขานะที่จะเป็นอันตราย ตัวเขานั้นแหละจะได้รับอันตรายมากที่สุด"

"เพราะอย่างนั้นฉันถึงได้ส่งเขาไปไง"

มุซอลขมวดคิ้ว เคียต็จึงพูดต่อ

"นายไม่สังเกตเหรอ ทุกครั้งที่เจย์ตกอยู่ในอันตราย เขามักจะทำสิ่งที่เราคาดไม่ถึงเสมอ"

"แล้วไง"

"ถ้าอยากรู้ว่าเขาทำอะไรได้ ก็แค่ส่งเขาเข้าไปอยู่ในสถานการณ์อันตรายไป"

มุซอลมองหน้าเคียต็นิ่ง จนคนถูกมองเลิกคิ้ว มุซอลจึงพูดว่า "เทวคาที่แท้จริงก็คือปีศาจ นั่นมันนายซัดๆ"

เคียต็ยิ้ม "นายมีปัญหอะไรอีกไหม"

มุซอลลุกขึ้น "ไม่ แต่ถ้าเจย์บาดเจ็บกลับมาอีก นายก็หาคำตอบดีๆ ไว้ให้เกลตาแล้วกัน"

เคียต็มองร่างของมุซอลที่จางหายไป พลังถอนหายใจยาว

"มุซนี่ยังจ้ห้วงไม่สมกับหน้าตาเลยนะ" เสียงหนึ่งคังจั้น ขณะที่ปากกาตรงหน้าของเคียต็ยังคงขยับเขียนรายการสั่งซื้อของเพิ่มเติมต่อไป ด้วยตัวมันเอง

เคียต็มองตามปลายปากกาที่เขียนตัวอักษรไปเรื่อยๆ แล้วหันไป

มองร่างโปร่งใสของวิทและถามว่า

"เจย์ฝึกโมนาเซียตั้งแต่เมื่อไรครับ"

วิทเอียงคอ "ตอบยากนะ"

"ก็แค่ฟูกออกมา คงไม่ยากเท่ากับการวางแผนแก๊งพวกเราหรือ
มั้งครับ"

วิทหัวเราะ เขาคะคิกนิ้วสั่งให้ปากกาหยุดเขียน แล้วหมุนรอบ
ตัวเองอยู่บนโต๊ะ

"ฉันเองก็ไมรู้เหมือนกัน"

"ไม่รู้ว่ามีตั้งแต่เมื่อไร แต่รู้ว่าฝึกใช้ใหม่ครับ" เคียคี่เปลี่ยนคำถาม

วิทสบตาเคียคี่ "เด็กคนนั้นก็แค่อยากใช้ชีวิตให้สนุก"

"แต่ดูเหมือนจะมีคนอยากให้เราหมดสนุกอยู่นะครับ"

วิทหลุบตาลงมองปากกาที่หมุนอยู่ กลางตอบว่า "นั่นอาจจะเป็น
ความสนุกที่เขากำลังรออยู่มั้ง"

เคียคี่ร่อนวิทเหลือบมาสบตาเขาจึงพูดว่า "งานครั้งนี้เขาคง
สนุกมากทีเดียว"

คนฟังหัวเราะ พลังปล่อยให้ปากกากล้มลงอยู่บนโต๊ะ พลังพูด
เปลี่ยนเรื่องว่า

"อีกไม่นานก็จะถึงวันฮัลโลวีนแล้ว"

"ครับ เพราะงั้นเราถึงไม่อยากเสียคนไปตอนนี้"

วิทยิ้ม "แล้วอยากได้คนเพิ่มไหม"

เคียคี่มองดวงตาเปล่งประกายของวิท พลังถอนหายใจยาว "ถ้า
แบบเจย์ไม่เอาแล้วนะครับ"

คนฟังได้แต่หัวเราะแล้วจางหายไป เคียคี่ยกมือขวบับ ปกติเขา
ไม่ใช่คนเครียดง่าย แต่อีกไม่นานคงจะมีเรื่องที่ทำให้เขาปวดหัวเพิ่ม
แน่นอน

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

"เข้าไปนะ เมจ"

'นั่นไง พุคยังไม่ทันขาดคำเลย' เคียตี้คิด พลังลคมือลงจากขมับ เพื่อเผชิญหน้ากับเกลคาที่หน้าตาบึ้งตึงผิคมามาสเตอร์ผู้แสนอารมณ์ดี ของวิชาเรียที่รุมที่เคยเป็นมาตลอด

"ฉันท้าล้างจะเข้างาน นายมีอะไรก็รีบพูดเลย"

เกลคากอดอกท่าทางเอาเรื่อง "นายส่งเจย์ไปทำงาน"

"ใช่"

"เพราะอะไร"

"เอาไว้หลังเลิกงานได้ไหม หรือไม่นายก็ไปถามมุช" เคียตี้ตอบ พลังลุกขึ้น แล้วใช้มือตะแคงไปตามตัว จากนั้นเสื้อผ้าของเขาก็เปลี่ยนไป เป็นชุดทำงานสีเหลืองน้ำตาล พร้อมเข้าประจำในช่วงเวลาของตัวเอง

"ฉันทามแล้ว และรู้ด้วยว่า นายต้องการให้พวกเจย์ตามรอยค้าย ร้อยวิญญาณของพาโคราไป"

"แล้ว?"

"ทำไมนายถึงไม่รอฉันท่อน นายก็คิดว่า ถ้าพาโคราถึงกับต้องใช้ ค้ายนั้น นั่นหมายถึงคู่ต่อสู้ของเธอไม่ใช่คนปกติ"

"ที่นายโมโหเนี่ยเพราะฉันทส่งเจย์ไปเสี่ยง หรือเพราะนายกำลังห่วง ลูกศิษย์เก่า"

ปัง! เกลคาทุบโต๊ะอย่างแรง

"ฉันทห่วงเพราะพวกเขาเป็นลูกศิษย์ของฉันททั้งคู่" เกลคาตอบเสียง คัง

'ดูเหมือนจะทำให้เกลคาโกรธซะแล้ว' เคียตี้คิด แต่เขาไม่คิดว่า เกลคาเป็นคนผิคนในเรื่องนี้หรือ เขารู้ว่าคำพูดของเขากำลังทำให้เพื่อน โมโห แต่ในเวลาที่เขาไม่ต้องการให้ใครมาขัดขวางการทดสอบเจย์ทั้งนั้น ทั้งหมดก็เพื่อประโยชน์ของทุกคน การมีพนักงานที่วันดีคืนดีก็ใช้ศาสตร์ เวทมนตร์ได้เพิ่มขึ้นทีละศาสตร์สองศาสตร์แบบที่เจย์เป็น ไม่เป็นผลดีต่อ ร้านน้ำชาวิชาเรียเลย

เคียตี้ไม่เคยปฏิเสธคนเก่ง แต่หากเป็นคนเก่งที่ไม่รู้ว่าจะสร้าง

ปัญหาขึ้นเมื่อไร นั่นคือสิ่งที่ควรระวัง

"โมรีไปกับพวกเขาด้วย ที่สำคัญ อัสโมวก็อยู่กับเขาด้วย"

ใบหน้าตึงเครียดของเกลคาเปลี่ยนเป็นประหลาดใจทันที

"อัสโมว? จิตวิญญาณที่เกิดจากกระดูกนะเหรอ เจย์มีอัสโมวอยู่
คัวยังนั่นเหรอ"

"ใช่ อัสโมว ปีศาจคนเดียวในโลกที่เป็นทั้งเทพเจ้าและปีศาจในร่าง
เดียวกัน อาจารย์แห่งทุกสรรพสิ่ง และปีศาจที่กินปีศาจด้วยกัน เขาอยู่กับ
เจย์ อย่างนี้แล้วนายควรหวั่งใคร เจย์หรือคู่ต่อสู้ของเขา"

เกลคาก็คิ้วขึ้นมองเคียดี้ตาค้าง ขณะที่เคียดี้เอ่ยต่อว่า

"เมื่อคืนตอนเราทดสอบเขา แล้วสิ่งที่ออกมาเป็นภูตอากาศ ฉันยังไม่
คิดใจเท่ากับกลิ่นปีศาจที่อ่อนมากจนเหมือนกับจับต้องไม่ได้มัน มูซเอง
ก็ไม่ยอมยืนยัน ฉันเองก็คิดไม่ออกว่าจะมีปีศาจคนไหนกล้าขืนผู้ครอบ
ครองถ้วยแก้วแห่งโมนาเซียได้ นอกเสียจากปีศาจที่แม้แต่ถ้วยแก้วแห่ง
ปีศาจก็จับมันไม่ได้"

"อัสโมว" เกลคาทวนชื่อซึ่งเขาไม่คิดว่าจะได้ยินอีกครั้ง แล้วถาม
ว่า "มันเป็นปีศาจหายากไม่ใช่เหรอ"

เคียดี้เหลือบมองนาฬิกา ซึ่งบอกว่าเกือบจะถึงเวลาทำงานของเขา
แล้ว ชายหนุ่มจึงเดินมาคบไหล่เพื่อน แล้วพูดว่า

"นายอาจเป็นห่วงลูกศิษย์ของนาย ซึ่งขอให้นายแน่ใจได้เลยว่า ฉัน
เองก็หวั่งเขาไม่ต่างกัน"

เกลคาหันมาสบตาเพื่อน เคียดี้ถึงพูดต่อ

"มูซรู้เรื่องอัสโมวแล้ว นายคิดว่า คนอย่างมูซจะยอมปล่อยโอกาส
ศึกษาปีศาจที่หายากที่สุดครั้งนั้นเหรอ"

"ไม่ แต่ถ้าอัสโมวอยู่กับเจย์ นั่นหมายความว่า พวกเขาทำพันธ-
สัญญากันใช่ไหม"

เคียดี้เดินไปถึงประตูแล้วเปิดออก "เรื่องนั้นเราคงได้รู้หลังจาก
พวกเขากลับมา"

เกลดารู้ตัวว่าต้องออกจากห้องของเพื่อนแล้ว เคียตี้ไม่อนุญาตให้ใครก็ตามอยู่ในอาณาเขตของเขาคอนที่เขายังไม่อยู่ แล้วเมื่อเกลดาคืนออกจากห้อง เขาก็หันไปถามเพื่อนที่กำลังจะปิดประตูว่า

"จากที่เคยได้ยินมา อัสโมวคือจิตวิญญาณที่เกิดจากกระดูก แต่เท่าที่รู้ ไม่ใช่ว่ากระดูกอะไรก็ได้จะเรียกอัสโมวออกมาได้ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น คนคงเรียกเขาออกมาได้เป็นว่าเล่น แล้วเจย์ไปได้เจ้าปีศาจนี้มาจากไหน"

"ไม่รู้สิ ฉันรู้เพียงว่า..." ดวงตาของเคียตี้เปล่งประกายขึ้น พลังพูดต่อ

"มันต้องเป็นกระดูกที่พิเศษมากๆ"

ฟิค! ฟิค! ฟิค!

แมทธิวใช้มือข้างหนึ่งสาวเส้นใยที่ใสเนียนไปกับอากาศเล่น ขณะที่มืออีกข้างก็เขย่าแก้ววิสกี้เบาๆ ขณะที่ทอดตาเหม่อมองวิวในมุมสูงของเมืองไฮด์เคลมา

"สบายจริงนะ" เสียงหวานเย็นดังขึ้น แล้วหญิงสาวเจ้าของหุ่นทรงนาฬิกาทรายในชุดครุฑรูปก็ก้าวเข้ามาหาเขาจากด้านหลัง

"ก็คนมันว่าง"

"แต่ฉันไม่ว่าง รู้ไหมว่าสิ่งที่นายทำมันผิดกฎหมาย" วิเวียนเอ่ย พลังฟ่งมองมือแมทธิวซึ่งกำลังสาวค้ายเล่นอยู่ เธอไม่เห็นมีอะไรอยู่ตรงนั้น แต่เธอรู้ดีว่าไม่ใช่อย่างที่เห็น ต้องมีอะไรบางอย่างอยู่ที่นั่นแน่นอน

"ฉันก็แค่ทำตามคำสั่ง ถ้ามีปัญหาที่ถามเบื้องบนไปสิ ใช่ว่าฉันอยากจรรยาบรรณนี้สักหน่อย งานเก็บกวาดมันไม่ใช่งานถนัดของฉันเลย ว่า! วิสกี้หมดแล้ว วิสกี้ที่นี้อร่อยดีนะ ขออีกแก้วสิ"

วิเวียนเดินมาคว่ำแก้วในมือแมทธิว แล้วพูดก่อนว่า "แม้จะเป็นเจ้าชายก็เชื่อว่าจะละเลยกฎหมายคุ้มครองระหว่างการทำงานได้หรอกนะ"

แมทธิวจะสายตามามองวิเวียน พวกเขาจ้องกันอยู่เพียงเสี้ยววินาที

วิเวียนก็หมุนตัวเดินไปที่บันไดพลางเอ่ยว่า

"รีบจัดการเก็บกวาดแล้วย้ายกันไปจากเมืองนี้ได้แล้ว ฉันจะยอมทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่อีกแค่สองวันเท่านั้น"

แมทธิวมองตามแผ่นหลังของสารวัตรขอปกินส์ที่ดูแลพื้นที่นี้ไปแล้วหันมามองเส้นใยที่ผูกโยงกับถ้วยแก้วทองเหลืองซึ่งแขวนอยู่กับเข็มขัดมือหนาก่าเส้นใยนั้นและกระซอกมัน แต่เส้นใยนั้นก็ไมยอมขาด เหมือนกับดวงวิญญาณที่อยู่ในถ้วยแก้วพยายามดิ้นรนจะออกจากสถานที่กักขังอย่างไม่ยอมแพ้

"สมกับเป็นเมจิกลิสต์ แต่ก็นะ..." ดวงตาของแมทธิวทอประกายเขียวเรืองขึ้น ขณะที่เขาสาวเส้นด้าย ก็มีเปลวไฟสีเขียวแผ่พุ่งออกมา เปลวไฟนั้นเผาเส้นด้ายจนขาดจากกัน กลุ่มเส้นด้ายฟากที่เชื่อมโยงไปยังร่างกายของพาโคร่าจึงหุดหายไป ขณะกลุ่มเส้นด้ายในฟากที่ติดกับถ้วยแก้วถูกเปลวไฟสีเขียวจากฝ่ามือของแมทธิวเผาจนสั้นงอคติอยู่กับถ้วยแก้ว

แมทธิวมองเศษด้ายที่ยังมีเปลวไฟติดอยู่เล็กน้อย มันปลิวละลิวไปตามลม แล้วยกยิ้มมุมปากขึ้นอย่างพอใจ

"ปิดจ๊อบ"